

«Από τη στάχτη
θα αναγεννηθεί
το Κ.Κ.Ε.»

N. Ζαχαριάδης

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί
ενωθείτε!

Όργανο της Κ.Ε. της Οργάνωσης για την Ανασυγκρότηση του Κ.Κ.Ε.

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΒΕΡΑΝΖΕΡΟΥ 55 ΤΗΛ. 5241058 ΧΡΟΝΟΣ ΤΡΙΤΟΣ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 16 ΣΕΠΤΕΜΒΡΗ 1988 ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 76 - ΔΡΧ. 30

ΜΟΝΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΛΛΑΓΗ ΠΡΟΣΤΑΤΗ Η ΟΞΥΝΣΗ ΤΗΣ ΑΝΤΙΘΕΣΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ - ΗΠΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΣ ΑΝΤΙΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΣ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΠΑΛΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΕΣΣΔ - ΗΠΑ

Ένα από τα σπουδαιότερα πολιτικά γεγονότα των τελευταίων χρόνων στην Ελλάδα ήταν η απόφαση της κυβέρνησης Παπανδρέου να κλείσει την αμερικανική βάση του Ελληνικού. Ήταν τόσο σπουδαίο που σχεδόν πέρασε απαρατήρητο. Τόσο σπουδαίο που δεν ήθελαν να γίνει πιστευτό ούτε αυτοί που το αποφάσισαν, ούτε εκείνοι που ήξεραν την απόφαση μιας και αυτοί την υπαγόρευαν. Μιλάμε εδώ για την ρωσόφιλη κλίκα Παπανδρέου και τους εκπροσώπους του ρωσικού σοσιαλϊμπεριαλισμού στην Ελλάδα. Αυτή η κυβέρνηση έκανε κάτι σημαντικό δίχως να θελήσει να το διαφημίσει. Γιατί; Αφού διαφημίζει ακόμα και πράγματα που δεν έκανε;

Αυτό είναι το ερώτημα.

Υπήρχε μόνο μια ζερή ανακοίνωση της κυβέρνησης στις 3 του Σεπτεμβρίου: «κατά την σημερινή πρώτη συνεδρίαση του θανάτου των διαπραγματεύσεων για τη μελλοντική ελληνοαμερικανική σχέση αμυντικής συνεργασίας η ελληνική αντιπροσωπεία ανακοίνωσε επίσημα την απόφαση της κυβέρνησης για την κατάργηση της αεροπορικής βάσης του Ελληνικού και των λειτουργιών της».

Και για να μην υπάρχει καμιά αμ-

φιβολία ότι το ξήλωμα του Ελληνικού ήταν τελεσίδικο, ουσιαστικό και όχι αντάλλαγμα για να μείνουν οι υπόλοιπες βάσεις στην Ελλάδα η κυβέρνηση συνέχισε:

«Η τελεσίδικη και μονομερής απόφαση της ελληνικής κυβέρνησης για την κατάργηση της αμερικανικής βάσης του Ελληνικού -και όχι τη μεταφορά των λειτουργιών της σε άλλο σημείο της χώρας μας- δεν αποτελεί προϋπόθεση για τη σύναψη μιας νέας

συμφωνίας.

Η τυχόν σύναψη νέας συμφωνίας - που θα εγκριθεί από τον ελληνικό λαό με δημοψήφισμα- θα πρέπει προτίστως να εξυπηρετεί τα όψιστα εθνικά συμφέροντα».

Γιατί δεν χτέπησε το αναξιοπιστο κόμμα τα ταμπούρα του για να ανακοινώσει ότι το 1/4 των βάσεων διώχθηκε απ' τη χώρα; Ελάχιστοι άνθρωποι πιστεύουν ότι θα διώξει ποτέ ο Παπανδρέου τις βάσεις. Θα ήταν λοιπόν όλοι πολύ ικανοποιημένοι με αυτόν τον αρχηγό της απάτης, της στρεψοδικίας και της παραπλάνησης αν έδιωχνε όχι το 1/4 αλλά και το 1/100 από την αμερικανική παρουσία στην Ελλάδα.

Δεν χτέπησε τα ταμπούρα του γιατί είναι στις προθέσεις του να διώξει όλες τις βάσεις.

Αν στις προθέσεις της σημερινής κυβέρνησης ήταν να διώξει το 1/4

για να σώσει τα 3/4 τότε θα έπρεπε να κάνει το μεγαλύτερο θόρυβο για τις βάσεις του Ελληνικού. Αυτός ο θόρυβος παράλληλα δεν θα ανησυχούσε τους αμερικανούς αντίθετα θα τους καθυστέρησε, μιας και θα είχαν πάρει κάθε διαβεβαίωση πριν από μια τέτοια κίνηση ότι θα διατηρούσαν τις υπόλοιπες, και σημαντικότερες βάσεις τους. Τώρα όμως δεν υπάρχουν τέτοιες έμπρακτες διαβεβαιώσεις, ότι δηλαδή οι υπόλοιπες βάσεις θα μείνουν, άρα μια θριαμβολογία της κυβέρνησης για το Ελληνικό θα προκαλούσε μεταπληκτική σύγκρουση με τις ΗΠΑ αλλά και οξύνση της αντίθεσης με την Ευρώπη. Ή, για να το διατυπώσουμε αλλιώς: Αν ο Παπανδρέου άφηνε σαφώς να εννοηθεί ότι το Ελληνικό ανοίγει το δρόμο στη Σούδα και στη Ν. Μάκρη τότε θα ένωσε τις δύο γραμμές μέσα στην αμερικανική

αστική τάξη, δηλαδή το Πεντάγωνο και το Στέιτ Νηπάρτμεν, τον Καρλίντσι και τον Σουλτζ, αλλά και θα ένωσε την ΕΟΚ με τις ΗΠΑ στην αντίθεση τους με την Ελλάδα. Αυτό το δεύτερο είναι που φοβάται περισσότερο ο Παπανδρέου. Γι' αυτό άλλωστε του χρειάζεται μια γραμμή που να είναι στην επιφάνεια της έντονα φιλοευρωπαϊκής έτσι ώστε να μπορεί να συγκεντρώσει τα παρά το στις ΗΠΑ. Αν δηλαδή ο Παπανδρέου καλέσει σε μια νύκτα τους Αμερικανούς να διώξουν ΟΛΕΣ τις βάσεις θα βρεθεί αυτόματα σε μέτωπο και με την Δ. Ευρώπη στο μέτρο που αυτή βλέπει τις βάσεις στην Ελλάδα και σαν τμήμα της δικής της άμυνας απέναντι στο σοσιαλϊμπεριαλισμό.

Αρα πρέπει να βαδίζει σιγά-σιγά για να μπορέσει να διασπαστεί και να φέρνει σε αμηχανία και τα-

λάντωση τον αντίπαλο του μέχρι το τέλος. Έτσι κάνει πάντα ο Παπανδρέου μέχρις ότου είναι σε θέση να δώσει το αποφασιστικό χτύπημα.

Ο Παπανδρέου ξέρει καλά ότι αν ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός δεν του ανταποδώσει το τελευταίο χτύπημα αυτός θα είναι σε θέση να προχωρήσει με πιο σταθερά βήματα στη κυβέρνηση σοσιαλισμού με το ψευδοΚΚΕ, και πιο γρήγορα να αδυνατίσει τις θέσεις του στην Ελλάδα.

Αν τώρα οι ΗΠΑ απαντήσουν στη βάση του Ελληνικού με αντίποινα, δηλαδή με περικοπή στη στρατιωτική βοήθεια και αλλοίωση του 7:10, ο Παπανδρέου ξέρει καλά ότι θα προσηθούσαν πιο γρήγορα οι θέσεις του σοσιαλϊμπεριαλισμού στο πολιτικό και πρακτικό επίπεδο, ενώ η Δ. Ευρώπη δεν θα αποτολμή-

ΣΥΝΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛ. 2

ΟΧΕΤΟΣ...

Θα μπορούσε κανείς να κατηγορήσει ένα γέρο που έχει ερωτική σχέση με μια νέα και όμορφη γυναίκα ότι είναι ένας μάλλον αδύνατος άνθρωπος.

Αν αυτός ο γέρος έχει χρήμα και εξουσία μπορεί κανείς να τον κατηγορήσει ότι εξαγόρασε μ' αυτές του τις δυο ιδιότητες μια νέα και όμορφη γυναίκα, οπότε θα ήταν ένας ανήθικος γέρος.

Αν αυτός ο ανήθικος είναι ένας πρωθυπουργός που πριν καλά καλά πάψει να ζει με τη γυναίκα του στο ίδιο σπίτι, καμαρώνει πιασμένος χέρι χέρι με μια νέα, όμορφη και φιλόδοξη γυναίκα μπροστά σε όλο το λαό τότε έχουμε να κάνουμε με έναν έκλυτο άνθρωπο που θέλει να διαφθείρει μια ολόκληρη χώρα.

Ένας διεφθαρμένος άνθρωπος επικεφαλής μιας ολόκληρης χώρας δεν είναι κάτι ασυνήθιστο. Ίσα ίσα είναι το πιο συνηθισμένο για μια κοινωνία όπου η κυρίαρχη τάξη είναι γεμάτη βίτσια. Εκείνο που είναι ασυνήθιστο είναι αυτός ο ηγέτης να περιωρρεί με θράσος τη διαφθορά του και να απαιτεί από το λαό να την ανεχτεί.

Αυτό είναι ασυνήθιστο.

Εκείνο όμως που είναι πρωτοφανές είναι ότι μια ολόκληρη κυβέρνηση, ένα κυβερνητικό κόμμα και μια μάζα στελεχών αυτού του κόμματος χειροκροτούν φρενιασμένα έναν τέτοιο έκλυτο, ότι μια ολόκληρη αντιπολίτευση δεν αμφισβητεί ούτε στο ελαχιστο τη δυνατότητα ενός τέτοιου τύπου να είναι πρωθυπουργός της χώρας, ότι μάλιστα το τρίτο κόμμα που παριστάνει το κομμουνιστικό επιτιμάει όποιον ανακατεύεται στην προσωπική ζωή του Παπανδρέου, όποιον δηλαδή μιλάει για σκάνδαλο.

Πρόκειται πραγματικά για μια συνολικά διεφθαρμένη αστική τάξη.

Πρόκειται γι' αυτή την ίδια που μπροστά στα μάτια των αθώων παιδιών αυτής της χώρας κρεμάει τα πορνογραφημάτα της σ' όλα τα περίπτερα. Γι' αυτήν που ομόφωνα ύψωσε σε ήρωα επαναστατικής και πνευματικής τόλμης έναν λογιότηνα μόνο και μόνο επειδή αυτός κατόρθωσε να γίνει τραβεστί.

Γι' αυτήν που δεν διατάζει μέσα από τις πληρωμένες της πένες και τους επίσημους πνευματικούς της ανθρώπους να προπαγανδίζει παντού κάθε διαστροφή και ηθικό ζεπεσμό στο όνομα του δικαιώματος στην ι-διαίτερότητα, τη διαφ ορά κ.λπ.

Αυτή η αστική τάξη και πιο πολύ οι ρεβιζιονιστές κατηγορούν για αντιδραστικό πουριτανισμό κάθε αντίσταση σ' αυτόν τον ζεπεσμό, κάθε διάθεση του λαού ν' αναπνεύσει καθαρό αέρα, κάθε καταγγελία αυτής της επικίνδυνης ηθικής χώνωσης στην οποία μια μικρή μειοψηφία διεφθαρμένων επιχειρεί να ρίξει μια τολμηρή και ξύπνια νεολαία, έναν γενικά υγιή και διακριτικό στα ήθη του λαό.

Είναι υποκριτές όταν χρησιμοποιούν το επιχείρημα της «ελευθερίας της προσωπικής ζωής». Μα δεν πρόκειται γι' αυτό, δεν πρόκειται για την περιωρμένη προσωπική ζωή ενός ανθρώπου.

ΣΥΝΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛ. 4

12 ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ ΤΟΥ ΜΑΟ

Ο ΜΑΟ·Ι·ΣΜΟΣ ΣΤΗ ΣΗΜΑΙΑ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΦΑΣΗΣ ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗΣ

Πριν 12 χρόνια, στις 8 του Σεπτεμβρίου του 1976 έκλεινε τα μάτια του ο μεγάλος δάσκαλος της παγκόσμιας εργατικής τάξης Μάο Τσε Τούνγκ.

Ο θάνατός του συγκλόνισε τους λαούς όλου του κόσμου και περισσότερο την εργατική τάξη και το λαό της Κίνας.

Αυτά τα εκατοντάδες εκατομμύρια της πιο πολυάνθρωπης χώρας του κόσμου ο Μάο τα είχε οδηγήσει μέσα από τους δαιδάλους της δημοκρατικής και της σοσιαλιστικής επανάστασης στον σκληρό και τιτάνο αγώνα της οικοδόμησης μιας νέας κοινωνίας δίχως εκμετάλλευση και καταπίεση του λαού.

Όμως το σπουδαιότερο ήταν ότι ο Μάο έκανε την Κίνα το τελευταίο μεγάλο κάστρο του σοσιαλισμού μετά την ήττα της επανάστασης στην Σοβιετική Ένωση και στις ανατολικευρωπαϊκές χώρες. Για 20 ολόκληρα χρόνια, από το 20ό Συνέδριο στα 1956 που σημάδεψε την σταθεροποίηση της εξουσίας των ρώσων ρεβιζιονιστών με επικεφαλής τον Χρουστσόφ, μέχρι το θάνατό του ο Μάο ήταν ο ηγέτης της παγκόσμιας εργατικής τάξης και των επαναστατικών αντιιμπεριαλιστικών λαϊκών κινημάτων στον γ' κόσμο.

Απέναντι στην αντεπαναστατική θύελλα που ξέσηκωσαν ενάντια στη δικτατορία του προλεταριάτου και τον Στάλιν οι ρώσοι ρεβιζιονιστές επικεφαλής της παγκόσμιας αστικής τάξης και του παγκόσμιου στρατοπέδου του ιμπεριαλισμού, ο Μάο Τσε Τούνγκ ξεσήκωσε την επαναστατική θύελλα της μεγάλης Προλεταριακής Πολιτιστικής Επανάστασης. Αυτή φωτιζόταν από τη δικιά του θεωρία της συνέχισης της επανάστασης κάτω από τις συνθήκες της δικτατορίας του προλεταριάτου. Αυτή ήταν μια απάντηση στο ύψος των ερωτημάτων που έβαλε η ιστορία στο επαναστατικό προλεταριάτο. Αυτή η απάντηση, ήταν εκείνη που έκανε το Μάο κλασσικό του μαρξισμού ήταν αυτή που ανέπτυξε τον μαρξισμό - λενινισμό στην εποχή του ιμπεριαλισμού του σοσιαλϊμπεριαλισμού και της προλεταριακής επανάστασης.

Με μια ασύλληπτη διεισδυτικότητα και μια δίχως όρια τόλμη ύψωσε το χέρι του για να δείξει σ' όλη την ανθρωπότητα τον αστό νέου τύπου στο πρόσωπο του ρώσου ρεβιζιονιστή που δεν θ' αργήσει να τον καταγγείλει για ιμπεριαλιστή και φασίστα και μάλιστα φασίστα γερμανικού χιτλερικού τύπου.

ΣΥΝΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛ. 4

Η ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ ΣΤΟ ΠΕΡΑΜΑ

Τέσσερις νεκροί εργάτες, είναι μέχρι αυτή τη στιγμή ο απολογισμός της δολοφονικής έκρηξης στο δεξαμενόπλοιο «Αναγκέλ Γρέινες» στο Πέραμα. Ενώ ακόμα συνεχίζονται οι έρευνες για την ανακάλυψη νέων θιμάτων, οι δύτες δεν έχουν μπει σε φάση στην δεξαμενή Νο 3, εκεί ακριβώς δηλαδή που έγινε η έκρηξη και στην οποία σύμφωνα με μαρτυρίες των εργαζομένων, βρισκόταν ανενεργό καθαρισμό από Πολωνούς και Παράκους εργάτες.

Ανεξάρτητα όμως απ' αυτό και τον τελικό απολογισμό των θιμάτων, οι εργάτες της Ναυπηγοεπισκευαστικής Ζώνης πλήρωσαν με βαρύ φορτίο αιμάτων την δολοφονική εκμεταλλεία της φύσης των εφοπλιστών και των τραπεζικών τους στη Ζώνη τους εργολάβους. Αλλά δεν είναι μόνο αυτοί. Είναι το κράτος που όσα δεν δίνει για τη ζωή των εργατών προκειμένου να εξιπηρετήσει τα συμφέροντα των εφοπλιστών αλλά και τα ιδιαιτέρως συμφέροντα μιας γραφειοκρατίας μέσα στο Αιμεναρχείο, στον ΟΑΠ, στις θεωρητικές εργασίες και άλλου πολιτικού προσωπικού στα φυλακισμένα και στα λεστά των εφοπλιστών.

Για να καταλάβουν οι αναγνώστες μας το μέγεθος της δολοφονίας των εργατών στο Πέραμα είναι απαραίτητο να αναφερθούμε στις

συνθήκες δουλειάς εκεί των εργατών.

Η Ναυπηγοεπισκευαστική Ζώνη έχει σαν βασικό σκοπό την επισκευή των πλοίων. Το παγκόσμιο εφοπλιστικό κεφάλαιο εκμεταλλεύεται την γεωγραφική θέση της Χώρας, την μόνη πολιτική της αστικής τάξης να αφήνει την χώρα έξω από εμπέλι στα σχέδια των εφοπλιστών, αλλά και τα φτηνά μεροκάματα, έφτιαξε τη Ζώνη του Περாமatos με ένα σκοπό: Την γρήγορη και κατά συνέπεια την αρπακώδη επισκευή.

Τα καράβια τους, με το που θα δέσουν στο τόκο πρέπει να αρχίσουν όσο γίνεται πιο γρήγορα την επισκευή, να την τελειώσουν επίσης όσο γίνεται πιο γρήγορα, για να ξαναμπει το καράβι πάλι στα γρήγορα στο δρομολόγιό του.

Όλα λοιπόν γρήγορα και φτηνά. Αιτή τη δουλειά ανέλαβαν να την εκτελέσουν οι εργολάβοι και το κράτος. Οι εργολάβοι δεν κάνουν τίποτα άλλο από το να ακολουθούν σε τι γωδιότιστο τους εφοπλιστές, να ενδιαφέρονται για το πως με τα πιο λίγα εργαζόμενα και μηχανήματα να τελειώσουν στα γρήγορα τη δουλειά βασισμένοι στην υπερεκμεταλλεία των εργατών.

Το κράτος όπως γράψαμε πιο πάνω δεν κάνει τίποτα άλλο από το να διευκολύνει με κάθε τρόπο εφοπι-

στές και εργολάβους αρκεί να χρησιμοποιούνται καλά τα πούγγα της γραφειοκρατίας. Όλα αυτά ξεπουλάνε ενάντι στους εργάτες. Το μεροκάματο στη Ζώνη είναι μεροκάματο του τρομού που δύσκολα θα σιγανηθεί κανείς σ' άλλες δουλειές. Οι συνθήκες δουλειάς μεσοαρκτικές, καμιά προστασία για την ζωή και την ασφάλεια. Μέσα σ' αυτές τις συνθήκες πρέπει να προστεθεί το άγχος της ανέργιας, της μη μόνιμης δουλειάς, της φοβερής εντατικοποίησης με τις πολλές περιορίες και τα ξενύχτια.

Το τελευταίο «ατύχημα» στο Πέραμα δεν έπρεπε από τον ουρανό. Ήρθε σαν μια σπινθήρα «ατυχημάτων» που για χρόνια ολόκληρα έχουν μετατρέψει την Ζώνη σε Ζώνη θανάτου. Κατά μέσο όρο πάνω από 10 εργάτες πληρώνουν κάθε χρόνο αιτή την κατάσταση.

Τι έγινε λοιπόν με την έκρηξη στο «Αναγκέλ Γρέινες». Τα δεξαμενόπλοια μέσα από την μεταφορά των πετρελαιοειδών αποσφραγίζουν εκρηκτικά αέρια. Πριν το καράβι αρχίσει την επισκευή είναι απαραίτητο ο καθαρισμός των δεξαμενών και ο έλεγχος αυτού του καθαρισμού. Για να εκδώσει άδεια επισκευής το Αιμεναρχείο είναι απαραίτητο να υπάρχει στο καράβι το πιστοποιητικό «φρη» «γκας» ελεύθερο δηλαδή αερίων.

Στην Ελλάδα, αι τα τα πιστοποιητικά εκδίδονται από ιδιωτικά γραφεία χωρίς τον παραμικρό έλεγχο του κράτους. Είναι γνωστό στους μεταλλεργάτες της Ζώνης πως ένα τέτοιο πιστοποιητικό στοιχείει γιμω στις 20.000 δρχ. και εκδίδεται για όποιον θέλει και όποτε θέλει.

Ένα τέτοιο πιστοποιητικό είχε προμηθευτεί και το συγκεκριμένο πλοίο. Με βάση αυτό το πιστοποιητικό το Αιμεναρχείο εκδωσε την άδεια επισκευής. Για να καλυφθεί βέβαια τώρα τις δικές του ευθύνες λέει πως η άδεια του ήταν μόνο για τον καθαρισμό και υπογραμμίζει για χρήση φλόγας.

Όμως ένα τέτοιο επιχείρημα δεν έχει την παραμικρή βάση μιας και για μια τέτοια άδεια δεν χρειάζεται πιστοποιητικό «γκας» «φρη». Και τέτοιο πιστοποιητικό υπήρχε.

Ο εφοπλιστής πήρε λοιπόν κάλπικο πιστοποιητικό, το Αιμεναρχείο έβγαλε κάλπικη άδεια και οι εργολάβοι έβγαλαν μέσα τα συνεργεία γνωρίζοντας την απάτη που γίνεται σ' αυτές τις περιπτώσεις και χωρίς να πάρουν ούτε το πιο απλό μέτρο. Ένα γκαζόμετρο στο χέρι και να μετρήσουν τους γαζούς. Τα συνεργεία λοιπόν μπηκαν στο καράβι και μερικοί εργάτες απ' αυτές δεν ξαναγύρισαν σπίτι τους.

Πρόκειται δηλαδή για μια ανοιχτή δολοφονία που δεν μπορεί να την κριψει καμιά δημαγωγία των υπευθύνων καμιά συκοφαντία της αλήθειας.

Δολοφόνησαν τους εργάτες για να εξασφαλίσουν υπερκέρδη, έπαιξαν συνειδητά με την ζωή των εργατών. Αυτή είναι η αλήθεια.

Αυτό δεν πρέπει ποτε να το ξεχνάμε όχι μόνο οι εργάτες της Ζώνης αλλά ολόκληρη η εργατική τάξη της Ελλάδας. Όπως γράφει η προκήρυξη του ΕΡΓΑΣ: «Να γιατί σήμερα ακόμα πιο πολύ πρέπει να μισήσουμε αυτά τα δολοφονικά τέρατα, να μην ξεχάσουμε ούτε μια στιγμή πως είναι καθήκον μας να

πάρουμε ταξική εκδίκηση για τους νεκρούς μας, να εξαφανίσουμε μια για πάντα την κυριαρχία τους και να τσακίσουμε το καθεστώς της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης που έχουν επιβάλλει εναντίά μας».

Ο ΑΠΕΡΓΟΣΠΑΣΤΙΚΟΣ ΚΑΙ ΥΠΟΠΤΟΣ ΡΟΛΟΣ ΤΗΣ ΕΣΑΚ

Οι εργάτες της Ζώνης αγανακτήσαν με αιτή τη δολοφονία. Το εργατικό κίνημα ήθελε με κάθε τρόπο να εκδηλώσει έντονα και μαχητικά την αντίθεση του και από την άλλη πλευρά να παύσει για να καταγγείλει συγκεκριμένα ατυχήματα βελτίωσης των συνθηκών εργασίας που είχαν να κάνουν με την ίδια τη ζωή του.

Και τα δύο αυτά τα εμπόδια με κάθε τρόπο και με μια εξυμνη ταξική η ΕΣΑΚ που ελέγχει το Συναδικάτο Μετάλλου Περαία.

Στο πρώτο ζήτημα προσπάθησε να εκτονώσει τις διαθέσεις των εργατών με μια συγκέντρωση στο Δημαρχείο του Περாமatos κάτω από τον ασφυκτικό έλεγχο των Δημάρχων του ψευτο-ΚΚΕ και με μια απεργία που ποτε δεν αναγγέλθηκε σαν τέτοια, αλλά κάθε μέρα και 24ωρη χωρίς αποφάσεις όχι μόνο των Γενικών Συνελεύσεων αλλά ούτε καν των Διοικητικών Συμβουλίων.

Στο δεύτερο ζήτημα η ΕΣΑΚ βόλωσε τα αιτήματα και προσπάθησε να χρησιμοποιήσει το εργατικό κίνημα για να πάρει η ίδια θέσεις μέσα στις διάφορες επιτροπές που «διαπραγματεύονται» με τα υπουργεία.

Σ' αιτή την πορεία των διαπραγματισίων για τη μεγαλύτερη συμμετοχή της στις κρατικές επιτροπές έλεγχο, η ΕΣΑΚ εκφόρτισε το απεργιακό κίνημα και έφτασε να σταματήσει την απεργία χωρίς κανένα να το αποφασίσει. Αυτή την ταξική η ΕΣΑΚ την εφαρμοσε ακριβώς, γιατί απέναντι της είχε τον ΕΡΓΑΣ και την εμπειρία της μεγάλης απεργίας πέρου τον Γενάρη. Εκεί που οι εργάτες μέσα από τις Γενικές συνελεύσεις ξεκαθάριζαν τα αιτήματα και με δικές τους αποφάσεις προχωρούσαν μπροστά την απεργία. Αυτή η εμπειρία ήταν που ανάγκασε τον σοσιαλφασισμό να δείξει το πραγματικό του πρόσωπο, να πνίξει κάθε έννοια εργατικής δημοκρατίας αλλά ταυτόχρονα να γνωρίσει την μεγαλύτερη του απομόνωση τόσο από άλλες δημοκρατικές δυνάμεις που βρίσκονται στη διοίκηση του σωματίου των ηλεκτρολόγων και των ναυπηγοεπισκευαστικών, όσο και εντός της ίδιας εργατικής τάξης της Ζώνης.

Ο ΕΡΓΑΣ πάλεψε για να σταφει το εργατικό κίνημα σε μια ουσιαστική κατεύθυνση πάνω στα πραγματικά εργατικά αιτήματα για την προστασία της ζωής των εργατών. Σ' αιτή την κατεύθυνση κυκλοφόρησε την προκήρυξη που δημοσιεύουμε και ετοιμάστηκε να δώσει την μάχη στην Συνέλευση της Τρίτης που κάττει από πίεση αναγκάστηκε να δεχθεί η ΕΣΑΚ. Η εργατική τάξη του λιμανιού, όλοι οι εργαζόμενοι στη χώρα απαιτούν να παρθούν τώρα μέτρα για την προστασία της ζωής των εργατών στη Ζώνη, να τιμωρηθούν αισθηρά οι υπεύθυνοι και να δοθεί αμέσως στη δημοσιότητα ο ακριβής αριθμός των θιμάτων.

ΕΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΣΕΛ. 1

σε μια ρήξη γι' αυτό το ζήτημα. Απέναντι της ο Παπανδρέου έχει το εξής επιχείρημα για τη βάση του Ελληνικού. Ότι μια αμερικανική βάση δίπλα στην Αθήνα εκθέτει πολιτικά στο λαό το ΠΑΣΟΚ σε προεκλογική περίοδο. Όσο για το πρόβλημα της ενδεχόμενης απειλής από την πλευρά της Τουρκίας με την περικοπή του 7 προς 10 που θα μπορούσε να προκαλέσει ανησυχίες στην ελληνική αστική τάξη γενικά αυτό ο Παπανδρέου το έλυσε σκαράνοντας το Νταβός.

Άρα όποια κι αν είναι η απάντηση των Αμερικάνων ο Παπανδρέου θα είναι ο κερδισμένος, και πιο γενικά ο κερδισμένος θα είναι ο σοσιαλδημοκρατισμός που τα συμφέροντα του αυτός εξυπηρετεί με τον καλύτερο τρόπο. Εννοείται ότι το πραγματο του σοσιαλδημοκρατισμού στη χώρα μας, το ψευτοΚΚΕ, ακολουθώντας την πάγια βρωμική πολιτική του παρατάσσεται με τον Παπανδρέου και αιτή τη φορά στην ταξική του καθησυχασμού που ακολουθεί αυτός απέναντι στις ΗΠΑ και στα ευρωπαϊκά τμήματα της αστικής τάξης. Το ψευτοΚΚΕ, όταν ο Παπανδρέου δίνει ένα πραγματικό χτύπημα στις ΗΠΑ, λέει πάντα ότι αυτό είναι ένα ψευτικό χτύπημα, ένα χτύπημα για να ρίχνει στάχτη στα μάτια του λαού, για να μη βλέπει ο λαός «πως ο Παπανδρέου είναι φιλοαμερικάνος».

Έτσι πετυχαίνει δύο πράγματα. Πρώτο, να συνεισφέρει στον καθησυχασμό της δυτικοφιλικής αστικής τάξης. Δεύτερο να αδειάνει τις πιέσεις από την πλευρά της Μόσχας μένοντας πάντα «ανικανοποίητος».

Είναι χαρακτηριστικός ο τρόπος με τον οποίο αντέδρασε σ' αυτό το σημαντικό γεγονός της βάσης του Ελληνικού. Η μόνη του επίσημη αντίδραση που ήρθε σε γνώση μας ήταν μια δήλωση του μέλους του Π. Γ. Κολοζώφ στην οποία αυτός ισχυρίζεται ότι το να φύγει η βάση του Ελληνικού είναι ένα «χρυσόμασο χτύπημα» αφού η παύση λειτουργίας ή η απομάκρυνση της βάσης του Ελληνικού «δεν μπορεί να αντικαταστήσει το αίτημα να φύγουν όλες οι βάσεις».

Εδώ βέβαια βρίσκεται η πιο τρανταχτή επιβεβαίωση του γεγονότος ότι πράγματι φύγει η βάση του Ελληνικού, αλλά από το γεγονός επιτηδες υποβαθμίζεται στο στόμα του Κολοζώφ για τους λόγους που αναφερόμαστε.

Δεν είναι τυχαίο παραπέρα που η Ν.Δ. κυριολεκτικά τάχει χαμένα όταν από τη μια συνεχίζει να πιστεύει ότι ο Παπανδρέου είναι φιλοαμερικάνος ενώ από την άλλη προσπαθεί να αφησύνει τους αμερικάνους ενάντια στον Παπανδρέου. Να τι λέει ανάμεσα στ' άλλα η ανακοίνωση της Ν.Δ. στις 7 Σεπτεμβρή.

«Η κυβέρνηση παίζει θέατρο με σκοπό να αμβλύνει τα εσωτερικά θέματα... ο κ. Μητσότακης σύμφωνα με παλαιότερες δηλώσεις του θέλει να πιστεύει ότι οι Αμερικανοί δεν προκρίνεται να επιτρέψουν να χρησιμοποιηθεί προκλιμακωτικά το θέμα των βάσεων».

ΟΙ ΔΥΟΙ ΑΝΤΙΑΜΕΡΙΚΑΝΙΣΜΟΙ

Μπορεί μετά από αυτά κάποιος να μας πει. Μα τί παίζειει που ο Παπανδρέου και το ψευτοΚΚΕ εξαπατάνε τους αμερικάνους και τους ευρωπαϊκούς ιμπεριαλιστές προκειμένου να διώξουν τις βάσεις. Δεν είναι άγιο πράγμα να παραπλανεί κανείς τον εχθρό; και υπάρχει τίποτα καλύτερο από το να φύγουν οι Αμερικάνοι από τη χώρα μας;

Εμείς δεν θα κατηγορούσαμε ποτέ ούτε τον Παπανδρέου, ούτε και το ψευτοΚΚΕ επειδή παραπλανάνε τους αμερικάνους και Ευρωπαϊκούς ιμπεριαλιστές. Εμείς επιμένουμε σ' ένα ζήτημα διαρκώς. Ότι αιτή την παραπλάνηση την κάνουν για λογαριασμό άλλης ράτσας ιμπεριαλισμού, του ρωσικού σοσιαλδημοκρατισμού που είναι ακόμα πιο αδίσταχτος, επιθετικότες και βιαστικότες για ηγεμονία από τον προκατόχό του κυρίαρχο ιμπεριαλισμό στη χώρα μας, τον αμερικανικό.

Εμάς τους κομμουνιστές μας ενδιαφέρει πολύ ο τρόπος με τον οποίο διάφοροι ληστές φροντίζουν

να εκμεταλλεύονται και να απομυώνουν αυτόν τον τόπο, μας ενδιαφέρει πολύ αν μένουν στις έμμεσες μορφές καταπίεσης και εκμετάλλευσης, αν περιορίζονται στην οικονομική κυριαρχία ή αν επιδιώκουν και πολιτική κυριαρχία, αν μπορούν ή όχι να επιβάλουν αιτή την κυριαρχία. Από αιτή την άποψη δεν μας επιτρέπεται να μη μιλάμε διαρκώς για το πόσο καλά πιασαρισμένοι είναι ο σοσιαλδημοκρατισμός σε σχέση με την πολιτική εξουσία στη χώρα μας. Δεν μας επιτρέπεται γι' αυτό να μην διακρίνουμε δύο λογίαν αντιαμερικανισμούς. Τον αντιαμερικανισμό του λαού και τον αντιαμερικανισμό του σοσιαλδημοκρατισμού.

Ο αντιαμερικανισμός του λαού εκφράστηκε με τον πιο μεγαλόπρεπο τρόπο στο Πολυτεχνείο. Εκεί ακριβώς που το ψευτοΚΚΕ λίσσαγε να σπήσει το σύνθημα «έξω οι Αμερικάνοι» από τα μεγάφωνα και τα οδοφράγματα, ακριβώς επειδή εκείνη την ώρα η ρωσική υπερδύναμη επεδίωκε συνδιαλλαγή με τη δικτατορία. Όταν λοιπόν αυτός ο αντιαμερικανισμός σε συνδυασμό με την Κύπρο οδήγησε τους ηγέτες του φασισμού στη φυλακή και τους αμερικάνους στην απόλεια της ηγεμονίας του 50στη χώρα μας, τότε ακριβώς άρχισε να δυναμώνει ο όνιμος αντιαμερικανισμός της Μόσχας και την πραχτόρησή της.

Η πιο σημαντική διαφορά ανάμεσα σ' αυτούς τους δύο αντιαμερικανισμούς είναι ότι ο λαϊκός είναι ανοιχτός και σαφής ενώ ο ρωσικός είναι σκοτεινός και γεμάτος υπεκφυγές.

Γι' αυτό επιμένουμε πολύ στο να αναδεικνύουμε την ταξική της πολιτικής εξαπάτησης που ακολουθούν ο Παπανδρέου και ο Φλωράκης στο ζήτημα των Αμερικάνων. Γιατί αν δεν μπορεί κανείς να τους κατηγορήσει ότι εξαπατούν τους Αμερικάνους γιατί κατηγορεί γιατί εξαπατούν το λαό. Αν αυτοί δεν ήταν απαιτούντες τώρα θα λέγαν: «Αδ' εμείς θέλωμε να διώξουμε τις βάσεις. Κάνουμε το πρώτο βήμα με το Ελληνικό. Σταθείτε δίπλα μας να αντέξουμε τις αμερικάνικες πιέσεις».

Αλλάστε και καλύτερα θα λέγαν: «Η συμφωνία του '83 σημαίνει παραμονή των Αμερικάνων για 5 χρόνια. Είναι μια σοβαρή υποχώρηση που κάνουν εμείς σαν κυβέρνηση ως ότου υπάρξουν ειρηνικοί συσχετισμοί». Αντίθετα από αυτό ο Παπανδρέου ονόμασε τη συμφωνία του '83 συμφωνία απομάκρυνσης των βάσεων.

Γενικά ο Παπανδρέου χτύπησε τους Αμερικάνους τα τελευταία χρόνια ενώ ταυτόχρονα τους καθησυχάζει γλοιφώντας τους πάντα με τον πιο γλοιώδη τρόπο. Αυτό έκανε με τον Σουλτζ όταν αυτός ήρθε στην Ελλάδα το '86, ή με τα παρακάλα τα να συναντήσει το Ρήγκαν για 5 ολόκληρα χρόνια.

Στο βάθος όμως αιτή της ταξικής είναι το πραγματικό. Είναι η λύση του ζητήματος έξω από τις μάζες και ενάντι σ' αυτές. Αν ο λαός έδιωχνε τους Αμερικάνους δεν άνοιγε το δρόμο σε κανένα άλλο ηγεμόνα. Ο Παπανδρέου και ο Φλωράκης θέλουν να φέρουν έτσι τα πράγματα ώστε στη θέση των Αμερικάνων που εγκαταλείπουν την Ελλάδα να πατάνε ήδη γερά οι Ρώσοι.

Ήδη απέναντι στις εξαιρετικά κλονισμένες πολιτικές θέσεις των ΗΠΑ και στις 4 στρατιωτικές τους βάσεις —σε λίγο 3— αντιπαράσσονται τα απόλυτα σύνορα της Ελλάδας απέναντι στη Βουλγαρία, δηλαδή το Σύμφωνο της Βαρσοβίας, ενώ όλος ο Ελληνικός στρατός είναι καθαρά παρατεταγμένος ενάντι σε μια χώρα του ΝΑΤΟ.

Όχι αυτός ο αντιαμερικανισμός των Παπανδρέου - Φλωράκη είναι ο ίδιος ο σοσιαλδημοκρατισμός.

Σήμερα δεν υπάρχει άλλος προοδευτικός αντιαμερικανισμός από κείνον που γράφει στη σημαία του.

«ΚΑΤΩ ΟΙ ΔΥΟ ΥΠΕΡΔΥΝΑΜΕΙΣ»

και ούτε και αυτός είναι συνεπής αν δε συνοδεύεται από τη επσημάνση ότι αιτή τις δύο υπερδύναμεις σήμερα και για τη χώρα μας και παγκόσμια μια επικίνδυνη είναι η ρωσική υπερδύναμη.

ΠΡΟΚΗΡΥΞΗ ΤΟΥ ΕΡΓΑΣ

ΤΑΣΙΚΟ ΜΙΣΟΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΥΣ ΔΟΛΟΦΟΝΟΥΣ ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΝΑ ΨΗΦΙΣΤΕΙ ΤΩΡΑ ΣΤΗ ΒΟΥΛΗ ΝΟΜΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Συναδέλφιοι μεταλλεργάτες.

Ο ΕΡΓΑΣ εκφράζει την βαθειά του θλίψη για τον άδικο χαμό των συναδέλφων μας, το συλλυπητήριο του προς τις οικογένειες, τους συγγενείς και τους φίλους των τραγικών θιμάτων της προχθεσινής έκρηξης στο δεξαμενόπλοιο στο Πέραμα.

Τα διαμελισμένα κομμάτια των συναδέλφων, οι καμμένες σάρκες τους, το αίμα που χύθηκε, όλες αυτές οι σκηνές φρίκης που ζήσαμε δεν πρέπει ποτέ να ξεχασθούν. Δεν πρέπει ποτέ να ξεχάσουμε πως οι νεκροί συναδέλφοι μας είναι θύματα της δολοφονικής επίθεσης των εφοπλιστών, και των εργολάβων, μιας επίθεσης που γίνεται κάτω από την ανοιχτή κάλυψη του κράτους και της Κυβέρνησης. Κράτος, Εφοπλιστές και Εργολάβοι. Αυτοί είναι οι δολοφόνοι!

Να γιατί σήμερα ακόμα πιο πολύ πρέπει να μισήσουμε αυτά τα δολοφονικά τέρατα, να μην ξεχάσουμε ούτε μια στιγμή πως είναι καθήκον μας να πάρουμε ταξική εκδίκηση για τους νεκρούς μας, να εξαφανίσουμε μια για πάντα την κυριαρχία τους και να τσακίσουμε το καθεστώς της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης που έχουν επιβάλλει εναντίά μας.

Να μετατρέψουμε την θλίψη μας σε δύναμη και ταξικό μίσος ενάντια στους δολοφόνους εκμεταλλετές μας.

Τα δυναμώσουμε την ενότητά μας και τον αγώνα μας για την προστασία της ίδιας της ζωής μας.

Συναδέλφιοι,

Ο κόμπος έφτασε στα χείνη. Σήμερα η κατάσταση δεν είναι όπως χτές. Εάν τώρα δεν τραβήξουμε τον δρόμο του αγώνα με συνέπεια κανείς δεν μπορεί να κοιμάται ήσυχος για το μέλλον του. Και αυτό το δικαίωμα δεν το έχουμε απέναντι στην τάξη μας απέναντι στις οικογένειές μας. Με μια τέτοια ευθύνη της κατάστασης Ο ΕΡΓΑΣ προτείνει ανοιχτά μπροστά σ' όλους τους συναδέλφους το πιο κάτω πρόγραμμα πάλης:

Να συγκληθεί την Παρασκευή έκτακτη Γενική Συνέλευση του Συναδικάτου. Σ' αιτή η ίδια οι εργαζόμενοι να αποφασίσουν για την συνέχιση του αγώνα που αφορά πάνω απ' όλα την ίδια τη ζωή τους.

Ο ΕΡΓΑΣ πιστεύει πως σήμερα που οι εργαζόμενοι, ολόκληρη η κοινή γνώμη είναι με το μέρος μας δεν μπορεί να υπάρχει άλλη μορφή αγώνα από τη συνέχιση της απεργίας μέχρι την ψήφιση στη Βουλή ειδικού νόμου για την προστασία της ζωής των εργατών της Ναυπηγοεπισκευαστικής Ζώνης.

Σήμερα χρειάζεται ένας τέτοιος νόμος και την ευθύνη γι' αυτόν δεν μπορεί παρά να τον πάρει συνολικά η αστική τάξη μέσα από την ίδια την Βουλή και όχι να μένουμε στις υποσχέσεις του ενός ή του άλλου υπουργού που πάντα μένουν στα χαρτιά.

Δεν έχουμε σήμερα την πολυτέλεια για στάσεις εργασίας ή για μερικές 24ωρες και μετά από μερικές υποσχέσεις να περιμένουμε το νέο «ατύχημα». Ο ΕΡΓΑΣ πιστεύει πως ένας τέτοιος νόμος πρέπει να έχει τα εξής σημεία:

1. Η έκδοση των πιστοποιητικών «γκας» «φρη» και ο έλεγχος να γίνεται με κρατική ευθύνη και κάτω από τον ανοιχτό και ελεύθερο έλεγχο των εργατών.

2. Να θεσπίζει βαρύτερες ποινές φυλάκισης και μεγάλα χρηματικά πρόστιμα για κάθε υπεύθυνο «ατυχήματος» και.

3. Να κατοχυρώνει επιτροπή για την ασφάλεια των εργαζομένων με πλειοψηφία από εκπροσώπους μας και με δικαίωμα να σταματήσει τις εργασίες της επισκευής αυτόματα μόλις διαπιστώσει ανεπάρκειες.

Η ψήφιση ενός τέτοιου νόμου, θα σημαίνει πάνω απ' όλα αναγνώριση της πολιτικής ευθύνης για τις δολοφονίες στην ίδια την αστική τάξη συνολικά, και θα δώσει σε μας τους εργαζόμενους σημαντικά όπλα στον αγώνα για την υπεράσπιση της ζωής μας.

Με έναν μαζικό και συνεχή απεργιακό αγώνα μπορούμε να πετύχουμε την ψήφιση ενός τέτοιου νόμου και μάλιστα με την διαδικασία του «επείγου». Αρκεί να σκεφτούμε πως πέρου άλλαξαν σε μια νύχτα το νόμο στη Βουλή για να μην χάσει το πρωτάθλημα στο Ποδοσφαίρο η Λάρισα.

Αυτό για ένα άθλημα, εδώ πρόκειται για τη ζωή χιλιάδων εργατών.

Συναδέλφιοι,

Απαιτεί να συγκληθεί την Παρασκευή Γενική Συνέλευση. Να μην παρασυρθούμε από τις ψευτικές υποσχέσεις των Υπουργείων για να καταλαγιάσει η αγανάχτηση.

ΟΛΟΙ ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΓΙΑ ΝΑ ΜΗ ΘΡΗΝΗΣΟΥΜΕ ΑΛΛΑ ΘΥΜΙΑΤΑ

Περαίας 8.9.1988

ΝΑ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΟΥΜΕ ΤΗ ΘΕΩΡΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΡΑΞΗ ΤΗΣ ΔΙΧΤΑΤΟΡΙΑΣ ΤΟΥ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΤΟΥ

Η σταθερή προσηλωση στην δικτατορία του προλεταριάτου ή η άρνηση της είναι το βασικό ζήτημα που πάντα ξεχωρίζει τον επαναστατικό Μαρξισμό από τον ρεβιζιονισμό και κάθε oportuνισμό. Ο Λένιν στο «Κράτος και επανάσταση» έγραψε: «Οποιοσδήποτε αναγνωρίζει μόνο την ταξική πάλη, δεν σημαίνει κιόλας πως είναι μαρξιστής, μπορεί να παραμείνει ακόμα στα πλαίσια της αστικής σκέψης και της αστικής πολιτικής. Ο περιορισμός του μαρξισμού στη θεωρία της ταξικής πάλης ισοδυναμεί με ακρωτηριασμό και στρέβλωση του μαρξισμού, υποβίβωση του ως το σημείο που είναι αποδεχτό από την αστική τάξη. Μαρξιστής είναι μονάχα αυτός που επιζητεί την αναγνώριση της ταξικής πάλης ως την αναγνώριση της δικτατορίας του Προλεταριάτου. Εδώ έγκειται η βαθύτερη διαφορά του μαρξιστή από τον μέσο μικροαστό (αλλά και μεγαλοαστό). Αυτό πρέπει να αποτελεί την λιθία λίθο

για την πραγματική κατανόηση και αναγνώριση του μαρξισμού». Αποστον Μπέρνσταϊν και τον Κουτσκι, ως τον Τρότσκι, τον Χροιστόφ τον Μπρέζνιεφ και τον Γκορμπατσώφ η κατάσταση ήταν πάντα η ίδια: Άρνηση από ουσιαστική άποψη της αναγκαιότητας της δικτατορίας του Προλεταριάτου σ' ολόκληρη την ιστορική περίοδο του σοσιαλισμού.

Όλοι αυτοί αρνήθηκαν ανοιχτά την θεωρία και την πρακτική της δικτατορίας του Προλεταριάτου, πήγαν ανοιχτά ενάντια στον Μαρξισμό και τον Λενινισμό, συγκέντρωσαν τα πυρά τους στον Στάλιν σαν τον κομμουνιστή εκείνον ηγέτη που πάνω από 30 χρόνια κράτησε την προλεταριακή εξουσία στην τότε Σοβιετική Ένωση. Πέρα όμως απ' αυτόν τον ανοιχτό ρεβιζιονισμό, όπως γράψαμε στα

προηγούμενο άρθρο μας, υπάρχει ο Αλβανικός ρεβιζιονισμός ένας ρεβιζιονισμός που έρχεται να χτυπήσει τις παραπέρα καταχτήσεις στην θεωρία της δικτατορίας του προλεταριάτου, όπως αναπτύχθηκε από τον Μάο Τσε Τουνγκ και να κατεδαφίσει την πρακτική μιας Μεγάλης Προλεταριακής Επανάστασης στην Κίνα.

Ουσιαστικά ο Αλβανικός ρεβιζιονισμός χτυπάει στην καρδιά τη θεωρία και την πρακτική της δικτατορίας του προλεταριάτου, αποτελεί ένα ρεβιζιονιστικό αντιλενινιστικό ιδεολογικό ρεύμα. Για να γίνει αυτό κατανοητό στους αναγνώστες μας είναι αναγκαίο να αναφερθούμε για άλλη μια φορά στην εμπειρία της σοσιαλιστικής οικοδόμησης στην ΕΣΣΔ και στην παλιννόρθωση του καπιταλισμού.

ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΚΟΠΙΑ ΤΗΣ ΠΑΛΙΝΟΡΘΩΣΗΣ

Η εργατική τάξη πήρε για πρώτη φορά την εξουσία το Μάρτη του 1871 στην Παρισινή Κομμούνια. Μετά από δύο μήνες το γαλλικό προλεταριάτο βουτήχτηκε στο αιμα και η Κομμούνια συντριφτηκε από την κατά μέτωπο επίθεση της αστικής τάξης. Πάνω σ' αυτή την αιματηρή εμπειρία το παγκόσμιο προλεταριάτο αναπτύξε παραπέρα τη θεωρία του για το κράτος και την αναγκαιότητα της δικτατορίας του προλεταριάτου.

Μετά από 46 χρόνια το ρώσικο προλεταριάτο εξοπλισμένο με τη θεωρία του μαρξισμού - λενινισμού και κάτω από την καθοδήγηση του λενινιστικού κόμματος νέου τύπου παίρνει για δεύτερη φορά την εξουσία.

Ο Λενινισμός, σαν παραπέρα ανάπτυξη του Μαρξισμού, αλλά και η καθοδήγηση του Στάλιν δίνουν τη δυνατότητα στο προλεταριάτο της ΕΣΣΔ να ασκήσει την πολιτική του εξουσία και να οικοδομήσει το δικό του κοινωνικό σύστημα για μια περίοδο ασύγκριτα μεγαλύτερη από την Παρισινή Κομμούνια.

Για τους πραγματικούς κομμουνιστές και τους προοδευτικούς ανθρώπους σ' όλη τη γη η πορεία της οικοδόμησης του σοσιαλισμού στην ΕΣΣΔ ανακόπηκε βίαια, το προλεταριάτο έχασε την εξουσία μετά το θάνατο του Στάλιν και η Σοβιετική Ένωση μετατράπηκε σε μια καπιταλιστική σοσιαλμπερλιαστική χώρα.

Αυτή είναι μια αντικειμενική αλήθεια και σ' αυτά τα άρθρα μας δεν θα ασχοληθούμε με την αποδέχση της. Και αυτό γιατί το αντιλενινιστικό oportuνιστικό ρεύμα με το οποίο θέλουμε να αναπτύξουμε την πάλη μας, τουλάχιστον στα λόγια δέχεται αυτή την αλήθεια. Ας ξεκινήσουμε λοιπόν απ' αυτό.

Το 1956 στην Σοβιετική Ένωση το προλεταριάτο έχασε την εξουσία. Πρέπει να απαντήσουμε με σαφήνεια στο ερώτημα από ποιόν και γιατί.

Η ΟΚΜΛΕ στο άρθρο που έγραψε ενάντια μας αρνείται να ασχοληθεί με αυτό γράφοντας: «Δεν θα επεκταθούμε στο ζήτημα της νίκης του ρεβιζιονισμού μετά το θάνατο του (Σημ. του Στάλιν) γιατί δεν είναι το θέμα μας».

Όμως αυτό ακριβώς είναι το θέμα μας. Το αν εξετάζουμε κριτικά το Στάλιν είναι ακριβώς γιατί πρέπει να βρούμε τα λάθη και να εμβαθύνουμε στις αδυναμίες του σιεινιδητού προλεταριάτου για την ήττα στην Σοβιετική Ένωση. Αν το παγκόσμιο προλεταριάτο δεν αναπτύξει ακόμα πιο πολύ την θεωρία του πάνω στο ζήτημα της δικτατορίας του προλεταριάτου, πάνω στο ζήτημα της σοσιαλιστικής οικοδόμησης μέσα απ' αυτή την ήττα, τότε δεν θα μπορούσε να αντισταθεί σε βάθεια τις δυνάμεις του, να κάνει από τις πιο καλές θέσεις την τρίτη του εποχή για την κατάληξη της εξουσίας.

Αυτό έκανε ο Μάο Τσε Τουνγκ αναπτύσσοντας παραπέρα τον Μαρξισμό - Λενινισμό, δίνοντας όλα εκείνα τα εφόδια και στη θεωρία και στην πράξη για την οριστική νίκη της υπόθεσης του σοσιαλισμού. Όταν ο Αλβανικός oportuνισμός χτυπάει τον Μωϊσμό, χτυπάει στην καρδιά τη θεωρία της δικτατορίας του προλεταριάτου, υποβιβάζει τον μαρξισμό «ως το σημείο που είναι αποδεχτό από την αστική τάξη», δηλαδή από την γραφειοκρατική αστική τάξη της σημερινής σοσιαλμπερλιαστικής

Ρωσίας. Αυτό είναι και το βαθύτερο σημείο της ενότητας του σοβιετικού σοσιαλμπερλιαστικού και του αλβανικού ρεβιζιονισμού, μιας ενότητας που έχει σαν βάση το κοινό τους χτύπημα στον Μωϊσμό και που εξελίσσεται όπως θα δείξουμε πιο κάτω σε μια πολιτική ενότητα.

Ας ξαναγυρίσουμε όμως στο παραπάνω ερώτημα. Ο Στάλιν δεν έφερε την παλιννόρθωση του καπιταλισμού στην ΕΣΣΔ. Ο Στάλιν ήταν 100% ένας άνθρωπος του προλεταριάτου, ένας μεγάλος μαρξιστής ηγέτης, ένας κλασικός του μαρξισμού - λενινισμού, που αφιέρωσε ολόκληρη τη ζωή του στην ανάπτυξη του παγκόσμιου εργατικού κινήματος και στην σταθεροποίηση της δικτατορίας του Προλεταριάτου στην ΕΣΣΔ.

Την παλιννόρθωση του καπιταλισμού στην ΕΣΣΔ την έφερε η αστική τάξη και οι πολιτικοί της ρεβιζιονιστές εκπρόσωποι σαν τον Χροϊτσώφ και την παρέα του.

Αυτή είναι η διαχωριστική γραμμή του 1956 ανάμεσα στην επανάσταση και στην αντεπανάσταση.

Πως όμως πρόρεσε αυτή η αστική τάξη τα πάνω από 30 χρόνια της δικτατορίας του προλεταριάτου, να ξαναπαίρει την εξουσία;

Σ' αυτό το ερώτημα δεν μπορούμε να υπάρχουν υπεκφυγές.

Ο Χότζα λέει: «Ο Στάλιν ήταν ένας ταξικός άνθρωπος και γάρ στην ξεκάθαρη του Μαρξιστική - Λενινιστική ταξική τοποθέτηση, δεν έκανε λάθη ούτε πολιτικά, ούτε ιδεολογικά, ούτε οικονομικά, ούτε στρατιωτικά».

Αν είναι πράγματι έτσι, τότε η νίκη της αντεπανάστασης στην ΕΣΣΔ ήταν αναπόφευκτη, ήταν μια ιστορική αναγκαιότητα. Και αυτό γιατί σε όλες τις περιόδους της οικοδόμησης στην ΕΣΣΔ, ο Στάλιν καθόδηγασε το κόμμα και το κράτος με δικιά του ευθύνη και με τις δικιές του μέθοδους οικοδομικών ο σοσιαλισμός.

Αυτό δεν ισχύει, σύμφωνα με την λογική του Χότζα, μόνο σ' εκείνη την περίπτωση που το ρεβιζιονιστικό πρακτικό του 1956 ήταν αποτέλεσμα εξωτερικής επέμβασης και κάτω από διεθνείς συσχετισμούς αρκετά αρνητικούς για το παγκόσμιο προλεταριάτο.

Η ίδια όμως η συνέχεια απέδειξε κατηγορηματικά πως ούτε το ένα ούτε το άλλο υπήρχε. Ο χροϊτσώφικός ρεβιζιονισμός παρα την διεθνή υποστήριξη, ήταν η πολιτική έκφραση μια αστικής τάξης νέου τύπου που είχε δυναμώσει μέσα από τις εσωτερικές αιτίες της ίδιας της σοβιετικής κοινωνίας.

Όσο για τους διεθνείς συσχετισμούς, παρά το ότι η επανάσταση δεν είχε ξεσπάσει στην Ευρώπη, τα εχθρόντα στην Ανατολή, ειδικά η κατομμία του κινεζικού λαού οικοδομούσαν τον σοσιαλισμό, οι Λαϊκές Δημοκρατίες της Ανατολικής Ευρώπης έμπαιναν στο δρόμο της σοσιαλιστικής ανάπτυξης, παρά την προδοσία του Τίτο, και το εθνικοαπελευθερωτικό κίνημα σ' όλο τον κόσμο γνωρίζε μια τεράστια ανάπτυξη. Παρά το δύναμια του Αμερικανικού ιμπεριαλισμού, το σοσιαλιστικό στρατόπεδο και το εθνικοαπελευθερωτικό κίνημα βρίσκονταν σε μια περίοδο εξαιρετικής ανάπτυξης.

Πως λοιπόν κυριάρχησε ο ρεβιζιονισμός στην ΕΣΣΔ;

Ο Χότζα γράφει:

«Μπορεί να συμβεί το κόμμα να βρεθεί αντιμέτωπο με την τάξη και να βρεθεί απροετοίμαστο, αυτό μπορεί να συμβεί όχι μονάχα σ' ένα μεγάλο κόμμα, αλλά ακόμα και σ' ένα κόμμα μικρό. Η δυνατότητα της καταστροφής, ποίε προβλέπει ο Στάλιν ακόμα και

για ένα μεγάλο κόμμα, όταν μένει απροετοίμαστο, όταν δεν μαθαίνει από την Ιστορία, διστιγμές πραγματοποιηθεί στη Σοβιετική Ένωση μετά τον θάνατο του. Η κατάσταση ετοιμότητας για αγώνες στο κόμμα τον υποβίβωνε, στο κόμμα του Λένιν και του Στάλιν, ήταν αναπαύση».

Έτσι ξυνανόστηκε και στη Σοβιετική Ένωση ο σύγχρονος ρεβιζιονισμός που αντιπροσώπος του ήταν το γραφειοκρατικό στοιχείο, το διαφθαρμένο, το αντίθετο στο μαρξισμό - λενινισμό, το αντίθετο στους επαναστατικούς - λενινιστικούς κανόνες του κόμματος, από το στοιχείο που επιχειρούσε μέσα στο κόμμα και παραμένει. Την ιστορική εμπειρία που ο Στάλιν μας δίδαξε να έχουμε συνέχεια μπροστά στα μάτια μας, μπορούμε να τη δούμε μέσα στο υποσημειωμένο κόμμα, που βρέθηκε άοπλο μπροστά στο σύγχρονο ρεβιζιονισμό, ακριβώς γιατί στη δουλειά του παραλίμνησε να στηριχτεί στις μάξες. Ο Στάλιν είχε ήδη προβλέψει τι μπορεί να πάθει ένα κόμμα, που κάτω από την πίεση του διαβρωμένου από την γραφειοκρατία μηχανισμού του, στηρίζεται τώρα στα απεριόριστα δικαιώματά του. Μη νομίζετε ότι αυτό το ζεστράτισμα ήρθε ξαφνικά. Καθόλου!».

Έχοιμα ότι μια ολόκληρη εξέλιξη από πτωχευόμενα στη διάρκεια της σπουαίας, κάτω από την κάλυψη της μεγάλης δύναμης ποίχε το κόμμα, οι επαναστατικοί κανόνες παραμορφώθηκαν, έγιναν γραφειοκρατικο, αρτηριοσκληρωτικοί, όπως γίνεται και με τις αρχιές των γερόντων, που η αρτηριοσκληρωτική φέρνει βαρείες ανωμαλίες και μπορεί αναπάντεχα να προκαλέσει αποπληξία. Η τραγική κατάσταση που δημιουργήθηκε στη Σοβιετική Ένωση αποδεικνύει ότι το μολοσιβικό κόμμα ήταν διαβρωμένο όπως και το μέλο του, μοιάζει να είναι γερό και όμως μέσα είναι σκουληκιασμένο».

Αυτό έλεγε ο Χότζα τον Φλεβάρη του 1972 σε έναν λόγο του στην ολομέλεια της κομμιστικής επιτροπής της περιφέρειας του ΜΑΤ.

Τώρα πως γίνεται το κόμμα των μολοσιβικών να είναι «σκουληκιασμένο» και ο ηγέτης του «αλάνθαστος» αυτό μόνο στη σφαίρα της μεταφυσικής μπορεί να εξηγηθεί. Και αυτό γιατί θα πρέπει ιλιστικά να εξηγηθεί γιατί το κόμμα ήταν «σκουληκιασμένο» κάτω από ποιές συνθήκες πρόρεσε να αναπτχθούν αυτά τα «σκουληκία» μέσα στο κόμμα και να ξεγυλάσουν τον Στάλιν, τα εκατομμύρια μέλη και στελέχη του ΚΚΣΕ, την εργατική τάξη.

Αυτά τα ερωτήματα δεν τα θεωρεί αξία για απάντηση ο Χότζα, μενο-

ντας ικανοποιημένος στην διατύπωση του: «Ο Στάλιν ήταν αλάνθαστος». Εμείς σε αυτά τα ερωτήματα θα απαντήσουμε με βάση τον Μωϊσμό, μένοντας ακλόνητοι πάνω στην αρχική υπερασπίση του Στάλιν. Από την αρχή όμως να ξεκαθαρίσουμε ένα ζήτημα:

Τα λάθη του Στάλιν έφεραν τον ρεβιζιονισμό στην εξουσία. Εμείς λέμε όχι. Τον ρεβιζιονισμό τον έφερε η αστική τάξη την οποία πάλεψε ο Στάλιν. Αυτή είναι η κίρια, η συντριπτική κίρια πλευρά του.

Η άλλη πλευρά του είναι ότι δεν την νίκησε. Τι σημαίνει αυτό; Σημαίνει πως η θεωρία, η επιστημονική εμπειρία του προλεταριάτου σε εκείνη την περίοδο, δεν ήταν σε θέση να νικήσει μέχρι το τέλος της αστικής τάξης με τα πάνω από 300 χρόνια πείρας άσκησης της δικής της πολιτικής εξουσίας. Αυτό σημαίνει πως τα λάθη του Στάλιν ήταν αναπόφευχτα. Οι κινέζοι κομμουνιστές στο ντοκουμέντο που δημοσιεύσαμε στο προηγούμενο φύλλο απατούν: «Μερικά μπορούσαν να είναι λάθη αρχής, και άλλα ήταν λάθη που έγιναν μέσα στην πορεία της πρακτικής δουλειάς. Μερικά μπορούσαν να είναι αποφευχθεί και άλλα που έγιναν σε μια εποχή που η δικτατορία του προλεταριάτου δεν είχε προηγουμένως για να αντισταθεί πείρα, ήταν πολύ δύσκολο σ' αποφευχθούν».

Με αυτή την έννοια μήπως ήταν αναπόφευκτη η παλιννόρθωση του καπιταλισμού στην ΕΣΣΔ;

Χωρίς την παραπέρα ανάπτυξη της θεωρίας της δικτατορίας του προλεταριάτου η οριστική νίκη πάνω στην αστική τάξη αποδείχτηκε απραγματοποίηση. Δεν ήταν όμως απαραίτητη η ανάπτυξη αυτής της θεωρίας να γίνει μέσα από την εμπειρία της ίδιας της παλιννόρθωσης ακριβώς γιατί το κοινωνικό σύστημα του ρεβιζιονισμού δεν είναι τίποτα άλλο από τον ίδιο τον καπιταλισμό και όχι κανένα άλλο ενδιάμεσο κοινωνικό σύστημα από τον καπιταλισμό στον σοσιαλισμό. Η παλιννόρθωση δεν είναι τίποτα το νέο που γεννιέται αναπόφευχτα μέσα στο σοσιαλιστικό σύστημα, είναι το παλιό, το σάπιο το καταδικασμένο στην καταστροφή.

Το βασικό όμως δεν είναι αυτό. Για το αναπόφευχο δηλαδή ή μη της παλιννόρθωσης. Το βασικό είναι το δοίμε πως χωρίς την εμφάνιση των λαθών του Στάλιν κάτω από το πρίσμα της παλιννόρθωσης, είναι αδύνατο να νικήσει το προλεταριάτο την αστική τάξη.

Το δόγμα του Χότζα «ο Στάλιν ήταν αλάνθαστος» κάνει ακριβώς αυ-

τό, εμποδίζει το προλεταριάτο να κατακτήσει την ολοκληρωμένη του εμπειρία.

ΠΩΣ ΑΝΑΠΤΥΧΘΗΚΑΝ ΤΑ «ΣΚΟΥΛΗΚΙΑ»

«Η δικτατορία του Προλεταριάτου είναι ο πιο αποφασιστικός και ο πιο ανήλικος πόλεμος που διεξάγει η νέα τάξη ενάντια σ' ένα πιο ισχυρό εχθρό, ενάντια στην αστική τάξη της οποίας η αντίσταση αξιάνεται στο δεκάπλεσ από την ίδια την ανατροπή της (ακόμα κι αν είναι μόνο σε μια χώρα) και της οποίας η δύναμη βρίσκεται όχι μόνο στην ισχύ του διεθνούς κεφαλαίου, στη δύναμη της σταθερότητας, των διεθνών σχέσεων της αστικής τάξης, αλλά ακόμα στη δύναμη της πληθυσμιακής, στη δύναμη της μικρής παραγωγής. Γιατί δύστυχός, η μικρή παραγωγή είναι πολύ - πολύ διαδεδομένη και η μικρή παραγωγή γεννά τον καπιταλισμό και την αστική τάξη σιναίεια, μία με τη μία - ώρα με την ώρα, ανόρθματα και σε μαζική κλίμακα. Για όλους αυτούς τους λόγους, η δικτατορία του προλεταριάτου είναι αναγκαία. Λένιν «Αριστερισμός» η παιδική αρροστία του κομμουνισμού».

Ο Λένιν δηλώνει εδώ πολύ καθαρά, ότι αφού το προλεταριάτο καταλάβει την πολιτική εξουσία, οι κίριοι της γης και οι καπιταλιστικές τάξεις που ανατράπηκαν θα μετατρέπον πάντα τις ελπίδες του για παλιννόρθωση σε προσπάθειες για παλιννόρθωση και ότι καινούργια αστικά στοιχεία μέσα από την μικρή παραγωγή θα γεννιούνται υδακόπη και θα επιτίθενται ενάντια στο σοσιαλιστικό σύστημα. Χωρίς την δικτατορία του προλεταριάτου το προλεταριάτο δεν θα μπορούσε να κρατήσει την πολιτική εξουσία, να χτυπήσει την αστική τάξη και να οικοδομήσει τον σοσιαλισμό.

Οι μικροπαραγωγοί αποτελούν την κοινωνική βάση πάνω στην οποία γεννιούνται οι καπιταλισμοί και η αστική τάξη. Η διαβρωση και η αποθάρσυνση που φέρνει η μικροαστική ατμόσφαιρα είναι αρκετά επικίνδυνα πράγματα για τον σοσιαλισμό. Οι μικροαστοί σαν εργαζόμενοι και ταυτόχρονα σαν μικροϊδιοκτήτες διαπνέονται από επαναστατικό πνεύμα αλλά σιγχρόνως είναι ασταθείς και αμφιταλαντευόμενοι. Ο Λένιν λέει: «έλλειψη θάρρους διάσπαση, ατομικισμό και εναλλασσόμενες διαθέσεις ιδιοκτησίας και αποθάρσυνση» αυτές είναι οι κακές τουξπλευρές.

Ενα μέρος των προλεταρίων αρκετά μεγάλο προέρχεται από τις γράμμες των οικονομικά κατεστραμμένων μικροπαραγωγών. Απ' αυτό προέρχεται το γεγονός ότι ορισμένοι άνθρωποι μέσα στο προλεταριάτο επανεμφανίζουν συμπεριφορές τάσεις και συνήθειες που ανήκουν στο παρελθόν, η δύναμη της συνήθειας που εκδηλώνεται σε εκατομμύρια ανθρώπους αποτελούν αυτή τη τρομακτική δύναμη για την οποία μιλάει ο Λένιν. Περιβάλλει το προλεταριάτο απ' όλες τις μεριές το διαποτίζει, το αποθαρρύνει και γίνεται έτσι μια σημαντική ιδεολογική πηγή για την εμφάνιση αστικών στοιχείων νέου τύπου σε μια μερίδα της εργατική τάξης και των μέλων του κόμματος. Αν η δικτατορία του προλεταριάτου δεν αγωνιστεί ενάντια στην αποσιυνθετική ενέργεια της συνήθειας το αποτέλεσμα θα είναι η παλιννόρθωση της αστικής τάξης.

Στη διάρκεια όλης της ιστορικής περιόδου του σοσιαλισμού, το προλεταριάτο πρέπει να δουλέψει επίπανα για να μεταβιβάσει τις σοσιαλιστικές ιδέες στην αγροτιά, να α-

σκή κριτική στις ανόρθμες καπιταλιστικές τάσεις, να καταπολεμάει τη δύναμη της παλιάς συνήθειας των μικροαστικών στρωμάτων και να διεξάγει μέχρι τέλος τον μετασχηματισμό των μικροπαραγωγών.

Ο Λένιν λέει: «Εμείς στη Ρωσία κάναμε τα πρώτα βήματα της μετάβασης από τον καπιταλισμό στον σοσιαλισμό το κατώτερο στάδιο του κομμουνισμού. Οι τάξεις έχουν παραμείνει και θα παραμείνουν παντού για χρόνια ίσως από την κατάκτηση της εξουσίας από το προλεταριάτο. Ίσως στην Αγγλία, όπου δεν υπάρχουν αγρότες (αλλά υπάρχουν μικροϊδιοκτήτες) αυτή η περίοδος να είναι συντομότερη. Κατάκτηση των τάξεων σημαίνει όχι μόνο να διώξουμε τους τσιφλικάδες και τους καπιταλιστές - αυτό εμείς το κάναμε σχετικά εύκολα - σημαίνει ακόμα να εξαλείψουμε τους μικρομπορματοπαραγωγούς κι αυτούς δεν μπορούμε να τους διώξουμε ή να τους συντριψούμε, πρέπει να ζήσουμε μαζί τους αρμονικά. Μπορούν (και πρέπει) να μετασχηματιστούν και να διαπαιδαγωγηθούν με μια μακρόχρονη προεχτική, όχι βιαστική οργανωτική δουλειά».

Η δικτατορία του προλεταριάτου είναι ένας επίμονος αγώνας - αμπαρής και αναμπαρής, βίαιος και ειρηνικός, στρατιωτικός και οικονομικός, διαπαιδαγωγικός και διοητικός - ενάντια στις δυνάμεις και τις παραδόσεις της παλιάς κοινωνίας. Η δύναμη της συνήθειας των εκατομμυρίων και δεκάδων εκατομμυρίων είναι η πιο τρομακτική δύναμη. Χωρίς ένα κόμμα σιδερένιο και ατσάλιμένο στον αγώνα χωρίς ένα κόμμα που να έχει την εμπιστοσύνη όλων των τίμων στοιχείων της δομημένης τάξης, χωρίς ένα κόμμα ικανό να παρακολουθεί και να εκπαιδεύει την διάθεση των μαζών, είναι αδύνατον να οδηγηθεί ένας τέτοιος αγώνας στην νίκη» («Αριστερισμός»).

Επειδή οι μικροπαραγωγοί είναι από τη μια κάτοχοι ατομικής ιδιοκτησίας και από την άλλη εργαζόμενοι είναι επόμενο να ταλαντεύονται πολιτικά.

Σαν εργαζόμενοι είναι σύμμαχοι του προλεταριάτου γιατί επιθυμούν την απελευθέρωση τους από την καταπίεση και την εκμετάλλευση των καπιταλιστών και είναι πρόθυμοι να συσπειρωθούν κάτω από τη σημαία του προλεταριάτου, για να ανατρέψουν την αντιδραστική κυριαρχία των τσιφλικάδων και της αστικής τάξης.

Σαν κάτοχοι όμως ατομικής ιδιοκτησίας έχουν ισχυρούς δεσμούς με την ατομική ιδιοκτησία, δυνάμει για πλούτο και τους χαρακτηρίζει μια ανόρθμητη τάση προς τον καπιταλισμό. Ακόμα και όταν ο σοσιαλιστικός μετασχηματισμός της αγροτικής οικονομίας έχει βασικά ολοκληρωθεί, τα μικροαστικά στρώματα της αγροτιάς που αποτελούν μια τάξη, δεν μπορούν, όπως και οι άλλες τάξεις να εξαφανιστούν μονομίας με την αλλαγή των σχέσεων ιδιοκτησίας.

Προτού μετατραπεί η συλλογική ιδιοκτησία σε λαϊκή ιδιοκτησία και όσο θα υπάρχουν υπολείματα της ξεχωριστής ατομικής ιδιοκτησίας, οι αγρότες θα διατηρούν αναπόφευχτα ορισμένες από τις ιδιότητές τους σαν αρχικοί μικροπαραγωγοί. Γι' αυτό και η διαπαιδαγωγή και η αναμόρφωση των μικροπαραγωγών αποτελεί ένα μακρόχρονο καθήκον της δικτατορίας του Προλεταριάτου.

Μονάχα με την εκπλήρωση αυτού του καθήκοντος μπορούν να δημιουργηθούν οι προϋποθέσεις κάτω από τις οποίες ο καπιταλισμός και η αστική τάξη δεν θα μπορούν ούτε να υπάρχουν ούτε να ξαναδημιουργηθούν.

Ο ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ ΟΞΥΝΕΙ ΤΗΝ ΠΑΛΗ ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΙΣ ΑΝΤΙΠΑΛΕΣ ΤΟΥ ΦΡΑΣΕΙΣ

Η αρρώστια του Ανδρέα Παπανδρέου και η αιφνιδιαστική αναχώρησή του για το Λονδίνο, υπήρξε ο καταλύτης για την εμφάνιση προς τα έξω, με τον πιο έντονο και ανοιχτό τρόπο, των αντιθέσεων μέσα στους κόλπους του ΠΑΣΟΚ.

Οι αντιθέσεις αυτές δεν είναι πρόσφατο φαινόμενο και δεν αποτελούν προϊόν σύγχυσης στους ηγετικούς κύκλους του ΠΑΣΟΚ εξ αιτίας της πρωθυπουργικής ασθένειας.

Εάν κανείς παρατηρήσει με προσοχή την πραγματικότητα, εάν επαναφέρει στη μνήμη του τα πολιτικά γεγονότα, τις εξελίξεις των τελευταίων χρόνων, θα δει ότι οι συγκρούσεις, τα ανοιχτά χτυπήματα αλλά και οι τρι-

κλιποδίες μεταξύ των διαφόρων πολιτικών τάσεων στους κόλπους του κυβερνητικού κόμματος αποτέλεσαν τα κύρια γεγονότα και γέμισαν τα πρωτοσέλιδα των εφημερίδων.

Η αναγνώριση της ύπαρξης τάσεων στα πλαίσια του ΠΑΣΟΚ αποτελεί πολύ πρόσφατη πραγματικότητα. Η παραδοχή των διαφορετικών τάσεων από τη μεριά του Ανδρέα Παπανδρέου δεν εκφράζει τη νομιμοποίηση ενός εσωκομματικού πλουραλισμού, πράγμα που συμβαίνει στα τυπικά σοσιαλδημοκρατικά κόμματα της όσης, γιατί απλούστατα δεν τους δίνει τη δυνατότητα αμφισβήτησής του, δηλαδή τη δυνατότητα μετατροπής τους σε ηγεσία.

Οι διάφορες ομάδες στο ΠΑΣΟΚ έχουν ήδη με αρκετή σαφήνεια διαγράψει τη φασιστογνωμία τους ειδικά στη διάρκεια αυτών των χρόνων που διεξήγαγαν μεταξύ τους ένα αιματηρό πόλεμο χαρακωμάτων.

Ο Παπανδρέου, με αληθινή μαεστρία, η οποία πρέπει να του αναγνωριστεί, έχει στρέψει τους εσωκομματικούς του αντιπάλους τον ένα απέναντι στον άλλο. Αυτός κρατώντας φαινομενικά το ρόλο του διατηρητή προσέχει συστηματικά τις δικές του θέσεις, τους δικούς του ανθρώπους.

Τα γεγονότα που τελευταία παρακολουθούμε αποτελούν μια στιγμή της γρίδας της μεγάλης σφαγής, που έχει ήδη αρχίσει.

ΤΟ ΣΗΡΙΑΛ ΤΗΣ ΓΕΛΟΠΟΙΗΣΗΣ ΔΥΟ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΩΝ

Η εξόντωση των πολιτικών του αντιπάλων μέσα στο κόμμα υπήρξε για τον Παπανδρέου βασικός στόχος πολιτικής.

Η αποτομή για παράδειγμα ολοκλήρης της «δημοκρατικής αμ-

νυς» στα πρώτα κιόλας βήματα του ΠΑΣΟΚ και οι μαζικές διαγραφές του Πατριόρπουλου αποτελούν μερικές ενδεικτικές στιγμές.

Παρ' όλα αυτά, η ένταση της πάλης μέσα στο ΠΑΣΟΚ έχει ανέβει σε ιδιαίτερα οξυμένα επίπεδα μετά το φασισμό του Καραμανλή από την προέδρι της δημοκρατίας. Τότε μεταφέρθηκε ο Παπανδρέου τη πάλη με την «δεξιά» στο εσωτερικό του κόμματος του ενάντια στην αποκαλούμενη «δεξιά στροφή».

Τώρα, όλα τα στοιχεία της φιλορρωσικής κλίμακας χτυπάνε τις κεντρικές δημοσιόφιλες δυνάμεις μέσα στο ΠΑΣΟΚ. Αυτόν τον στόχο με μεθοδικότητα ελπίζοντας μια σειρά κινήσεις του Παπανδρέου, μεταξύ των οποίων και οι ανασχηματισμοί. Ένας από τους πρώτους πολιτικά «νεκρούς» αυτής της περιόδου είναι ο Σημίτης, που στις πλάτες του φορτώνεται ένα μεγάλο μέρος της «δεξιάς στροφής».

Σήμερα, τόσο η τάση του Κουτσούργου όσο και η τάση του Αλευρά, με την υποστήριξη που δίνει στον Χαραλαμπίδη, πέφτουν στην παγίδα της αλληλοεπιπονώμης και αλληλοεξόντωσης τους. Ε-

πικεντρώνουν την πάλη τους στο ζήτημα της αναλήρωσης, και μάλιστα προσωρινής, του Παπανδρέου.

Ο σκοτεινός αιτός δολοφονικός, ορίζοντας δύο αντιπροδρόμους, πετιχαινει τη διάσπαση των αντιπάλων του. Και όχι μόνο αυτό. Χαρακτηρίζοντας τους ταυτόχρονα, συμπιέζει, μέσα από την πράξη και τους δύο Α, τον μεν Χαραλαμπίδη σαν αρχαιότερο τον δε Κουτσούργου σαν συνταχιστή του κυβερνητικού έργου, τους σπρωχνει σε ένα φοβερό αγώνα, μ' αποτέλεσμα την γελοιοποίηση και των δύο.

Ο κοινός βηματισμός σαν στρατηγική μπροστά στη ηγελοποίηση, η φαιδρότητα για το πως είναι Α και ποιος Β, έκαναν όλη την Ελλάδα να κωχάσει.

Δεν έφτασε όμως αυτό. Υποχρεώθηκαν να αναγνωρίσουν σε όλους τους τόνους, τον μεγάλο, τον πραγματικό τους αντιπάλου και να πλάσσουν στον οντισμό οι γνήσιοι εκπρόσωποι του. Ο Κουτσούργου στην ομίλια του στα εγκαίνια της Έκδοσης της Θεσσαλονίκης, ομιλία που όπως αποκαλύφθηκε έγραψε ο Λαλιώτης, έπλεξε το εγκώμιο του Παπανδρέου αναφερόμενος σε «εχθρό» αυτόν.

Στην πάλη αιτή των δύο αντιπροδρόμων οι διγυμείς που πραγματικά υποστηρίζει ο Παπανδρέου μέσα στο ΠΑΣΟΚ, προτίμησαν να μείνουν στην πκία. Για τόχρονα, όμως υποστηρίζουν με το γάντι τη γραφειοκρατική, σφιβινιστική κλίμα του Κουτσούργου με τη συμμετοχή εκπροσώπων του εκτελεστικού γυφείου στις συνεδριάσεις που αιτός συγκαλούνται.

Το αιτικό σχεδόν των πολιτικών δυνάμεων υποστηρίζει την αναγκαιότητα της αναλήρωσης του Παπανδρέου, για όσο διάστημα αυτός είναι αρρώστος και έξω από την Ελλάδα. Τη θέση αυτή δεν κράτησε μόνο η αντιπολιτευση αλλά και μέσα στο ΠΑΣΟΚ.

Το τελευταίο εκφράστηκε κύρια μέσα από τις εφημερίδες «Ελευθε-

ρουπια» και «Αυριανή». Η πρώτη με τρόπο αρκετά συγκρατημένο αλλά φανερό, υποστηρίζει τον Χαραλαμπίδη και κατ' επέκταση τον Αλευρά.

Η «Αυριανή» ποιόν άλλο βέβαια, τον Κουτσούργου. Στο φύλλο της 12 του Σεπτέμβρη έγραφε: «Τα χειρότερα και οι επισημίες του λαού της Θεσσαλονίκης, απ' όπου πέρασε χθες και προχθές ο Μένιος, διέχοντο καθαρά πως ο λαός έχει ήδη κάνει την επιλογή του και έτσι ο Μένιος θα είναι ο επομενός προδότης, ο πτω βέβαια κρίνει σκόπιμο ο Αιδύριος, πως πρέπει να πιρσσει στην προεδρία η να αποσπρηθεί...»

Η Ν.Δ. από τη δικιά της μεριά υπήρξε και αυτή καθαρή. Σύμφωνα με το «Βήμα» στις 11.9, σύσκεψη με τον Μητσάκη αποφασίστηκε «ατι σοβαρο και να σιμεί στη γύρα αναπρωσης του προδότη που είναι ο αντιπρόεδρος κ. Γιάννη Χαραλαμπίδη».

Η μοναδική δύναμη που δεν ζήτησε αναλήρωσης του Παπανδρέου είναι το ψευτοΚΚΕ. Οι λόγοι βέβαια είναι προφανείς. Ενώ αναγνωρίζει την υπαρκτή προβλήματος, η μοναδική λύση που βλέπει είναι... η επιστροφή του Παπανδρέου.

Ετσι ο «Ριζοσπάστης» σε αντεπόγραφο άρθρο του στις 13 του Σεπτέμβρη έγραφε: «όλοι όσοι κατανοούν την πολιτική πάλη, σε μια σοβαρή, αποφασιστική, αλλά έντιμη αντιμετώπιση κοινωνικών συμφερόντων και πολιτικών προγραμμάτων, αχύνται ειλικρινά να γυρσάνε νη, ο Α. Παπανδρέου στην Αθήνα».

Και μέσα απ' αυτή τη καλή φωνή καθαρά η φασιστογνωμία του Παπανδρέου, η πραγματική πολιτική του. Οι μοναδικές δυνάμεις που δεν χτυπιούνται είναι οι τέλ που δεν βάζουν ζήτημα αναλήρωσης τους που εχόνται ανοιχτά για την υγεία του.

Γνωρίζει πολυ καλά ο σοσιαλ-ιμπεριαλισμός και το πρακτορειο του ότι χυφός του Παπανδρέου στην προθυπουργία τα βήματα της θα επιβραδύνουν στην Ελλάδα σηματικά.

ΜΕΓΑΛΗΣ ΣΗΜΑΣΙΑΣ Η ΚΑΜΠΑΝΙΑ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ ΓΙΑ ΤΟ Δ.Σ.Ε. ΚΑΙ ΤΟΝ Ν. ΖΑΧΑΡΙΑΔΗ

38 ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΥΠΟΧΩΡΗΣΗ ΤΟΥ Δ.Σ.Ε.
ΖΗΤΩ Ο ΕΝΟΠΛΙΟΣ ΑΓΩΝΑΣ
ΤΟΥ ΛΑΟΥ ΜΑΣ 1946 - 49

ΚΑΤΩ Ο ΦΑΣΙΣΜΟΣ
Ο ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΜΟΣ
Ο ΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑΤΙΣΜΟΣ
ΟΑΚΚΕ

Πέρου, (το 1987), 38 χρόνια απ' την ταχτική υποχώρηση του Δημοκρατικού Στρατού Ελλάδας (Δ.Σ.Ε.), η ΟΑΚΚΕ μαζί με παλιούς κομμουνιστές, μαχητές του Δ.Σ.Ε., μέλη και στελέχη του παλιού επαναστατικού ΚΚΕ, ανέβηκε στον Γράμμο. Εκεί, ακριβώς απέναντι και απ' αντιπαράθεση απ' τα άψυχα κρού μαρμαρα και τις φωνοφώρες της ξενοδοουλίας και της φασιστικής κομπορημοσύνης, έστησε μια κόκκινη σημαία.

Για πρώτη φορά μετά από 38 ολόκληρα χρόνια το χτυπήματα και θαμμένο απ' τον ρεβιζιονισμό, τον ιμπεριαλισμό και την ντόπια αντίδραση κόκκινο νήμα της λαϊκής επανάστασης βγήκε στην επιφάνεια από την ΟΑΚΚΕ, πήρε θέση μάχης στον στίβο της ενεργού πολιτικής και ιδεολογικής πάλης.

Φέτος, 39 χρόνια μετά, η ΟΑΚΚΕ σηκωσε ξανά, και πιο πλατιά την κόκκινη αυτή σημαία μέσα στο λαό.

Μέσα στο πρώτο δεκαήμερο του Σεπτέμβρη η Οργάνωσή μας ξεκίνησε και ολοκλήρωσε την ιδεολογικοπολιτική της καμπάνια με αφορμή τα 39 χρόνια απ' την υποχώρηση του Δ.Σ.Ε.

Στην αφισσοκόλησή μας απ' Αθήνα, Πειραιά και σε επαρχιακές πόλεις δέσποζε η μορφή του Ν. Ζαχαριάδη, προσωποποιημένου συμβόλου της πίστης στις δυνάμεις του λαού και του προεταριού για την προλεταριακή επανάσταση, που σπάει τα δεσμά της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης, της καταπίεσης κι εκμετάλλευσης απ' την αστική τάξη και οικοδομεί το απελευθερωτικό καθεστώς της δικτατορίας του προλεταριάτου, του μοναδικού και πραγματικού σοσιαλισμού.

Αυτό το μήνυμα απ' την ιστορική, κοινωνική και πολιτική του πλευρά ήταν ένα μήνυμα πάλης ενάντια στο μπλόκ των παλιών αντιδραστικών δυνάμεων του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, των ντόπιων εθνοπροδοτών συνεργατών του και των φασιστών.

Η μορφή όμως του Ν. Ζαχαριάδη ενέχει κι άλλη μια εξέισο κι ίσως σημαντικότερη ακόμα πλευρά, σύμφωνα με τις πολιτικές συνθήκες που διαμορφώθηκαν παγκόσμια και στο εσωτερικό της χώρας απ' το 1956 και μετά και ιδιαίτερα σήμερα.

Ο Ν. Ζαχαριάδης αστροπόβολος και χαρισματικός λαϊκός αρχηγός, καταξιωμένος και αδιαμφισβήτητος ηγέτης του ΚΚΕ, οξυδερκής και ψυχωμένος καθοδηγητής στην πολιτική και στα όπλα του Δ.Σ.Ε., αυτός εξοντώθηκε με δολοφονική μαεστρία απ' τους Ρώσους στη Σιβηρία το 1973. Μ' αυτήν την αλήθεια στα χέρια της η ΟΑΚΚΕ σηκώνει την αιχμή της πάλης ενάντια στο μπλόκ των νέων αντιδραστικών δυνάμεων του ρώσικου ιμπεριαλισμού, των ντόπιων συνεργατών του και πρακτόρων του σοσιαλφασιστών. Οι ψευτο-κομμουνιστές και ψευτο-σοσιαλιστές, που ξέχωρα και —ιδιαίτερα επικίνδυνα τελευταία— μαζί, επιδιώκονται στο πιο άγριο και ζεστοίποτο λαθρεμπόριο ιδεών των πόνων και πόθων του λαού πρέπει να πέσουν. Κι αυτό το καθήκον είναι χρεωμένο στις πιο προσηθιμένες δυνάμεις του επαναστατικού κομμουνιστικού κινήματος που θα το υλοποιήσει μαζί με τον εργαζόμενο λαό.

Τελευταία, αλλά καθόλου τέτοιο στη σημασία του είναι το «κατω ο πραξικοπηματισμός» — που κλείνει αυτό που ξεκίνησε με το «Ζητώ ο ενόπλιος αγώνας του λαού μας 1946 - 49». Είναι, δηλαδή, η απάντηση των κομμουνιστών ενάντια στην πραξικοπηματική δράση ιμπεριαλιστικών τρομοκρατικών αποσπασμάτων μέσα τη χώρα μας, σαν αυτό το σοσιαλφασιστικό απόσπασμα της «17 Ν» που κινείται στην τροχιά του ρώσικου ιμπεριαλισμού. Απέναντι σ' αυτήν η ανοιχτή αλήθεια της απελευθερωτικής δύναμης, που μπορεί να έχει μόνο ο ενόπλιος λαός. Σ' αυτήν την αλήθεια πιστεύει η ΟΑΚΚΕ κι αυτή την αναγκαιότητα σηκώνει στην πάλη της ενάντια στον πραξικοπηματισμό. Ποιός ξενόδοουλος νάνος μπορεί να σταθεί μπροστά στον γίγαντα Δ.Σ.Ε.; Ποιό ύποπτο άτομο - φονιάς κάποιας δράκας μπορεί να συγκριθεί με τον μαρτυροκαπιτισμένο και αγαπητό λαϊκό αγωνιστή του Δ.Σ.Ε.;

Τ' αδελφια αυτού του λαϊκού αγωνιστή υπάρχουν σήμερα και στο μέλλον θα πληθύνουν, θα γίνουν πολύ περισσότερα.

Η κόκκινη αφίσσα της ΟΑΚΚΕ τάρανε τα νερά του αστικού και ρεβιζιονιστικού παιχνιδιού. Για άλλη μια φορά ο λαός στάθηκε με προσοχή, ενδιαφέρον και προβληματισμό.

Ο λαϊκός λόγος, αλλά και ο αντίλογος πήραν χρώμα και ζωντάνια με τις λαϊκές παρεμβάσεις, συζητήσεις, σ' αντίθεση με τη λίσσα και τη μαγία φασιστών και σοσιαλφασιστών. Φυσικό ήταν οι θετικές εκδηλώσεις του λαού σ' αυτήν την καμπάνια να δεθούν με συγκεκριμένα βήματα επαφών και ανοιχμάτων και σχέσεων με ανθρώπους, που έζησαν την αλήθεια και εξέφρασε η ακτινοβολία αυτής της καμπάνιας.

Του χρόνου κλείνουν τα 40 χρόνια αυτής της επετείου. Η φωνή και η παρουσία της ΟΑΚΚΕ μέσα και οποιεσδήποτε συνθήκες θα λάμψει ξανά. «ΖΗΤΩ Ο ΕΝΟΠΛΙΟΣ ΑΓΩΝΑΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ ΜΑΣ 1946 - 49», καρφί στο μάτι του φασισμού, του σοσιαλφασισμού, του πραξικοπηματισμού!

ΔΙΑΒΑΖΕΤΕ ΤΗ «ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ» ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΗΣ Ο.Α.Κ.Κ.Ε.

ΔΙΧΤΑΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΤΟΥ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΣΕΛ. 3

Η σωστή ή όχι λύση αυτού του σπουδαίου ζητήματος αποτελεί έναν σημαντικό τρόπο για την ανάπτυξη ή όχι των «σοκολλητικών» μέσων στο κόμμα.

Πέρα όμως από την μικροαστική τάξη, η ίδια η αστική τάξη που έχασε την εξουσία από το προλεταριάτο απέχει πολύ από το να έχει εξαφανιστεί με μιας. Ο Λένιν λέει: «Η τάξη των εκμεταλλετών των ταπεινών κλάδων και των καπιταλιστών δεν εξαφανίστηκε κάτω από την δικτατορία του προλεταριάτου και ούτε μπορεί μονομιάς να εξαφανιστεί. Οι εκμεταλλετές σοσιακίστηκαν αλλά δεν εξοντώθηκαν. Τους έμεινε μια διπλή βάση, το διπλό κεφάλαιο, το οποίο αποτελούν παράρτημα. Τους έμειναν ορισμένα μέσα παραγωγής, τους έμειναν χρήματα και πολύ μεγάλες κοινωνικές σχέσεις. Η δύναμη της αντίστασης τους έχει ακριβώς αετία της ηττας τους αχθήει κατά εκατό και χίλις φορές. Η «τέχνη» της κρατικής στρατηγικής και οικονομικής διοίκησης τους δίνει μια τεράστια υπεροχή, τέτοια που η σημασία τους είναι ασίγηγκρατα μεγαλύτερη από ότι η αναλογία τους στο σύνολο του πληθυσμού. Η ταξική πάλη των εκμεταλλετών που ανατράπηκαν στην νικηφόρα εμπροσθοφυλακή των εκμεταλλετών, δηλαδή ενάντια στο προλεταριάτο, έχει γίνει αφανιστά πιο σκληρή. Και αυτό δεν μπορεί να γίνει διαφορετικά αν θέλουμε να μιλάμε για επανάσταση, αν δεν θέλουμε να υποκαταστήσουμε αυτή την έννοια με ρεφορμιστικές «αυταπάτες»... (Η οικονομία και η πολιτική στην εποχή της δικτατορίας του προλεταριάτου)»

Η αστική τάξη όταν χάσει ακόμα και όλα τα μέσα παραγωγής, διατηρεί μια μεγάλη δύναμη στον εκπολιτιστικό και εκπαιδευτικό τομέα. Ακριβώς σ' αυτούς τους τομείς είναι υποχρεωμένη να χρησιμοποιήσει αυτή την «κληρονομική κυριαρχία» για να συνεχίσει τον ακόμα σκληρότερο αγώνα της ενάντια στο προλεταριάτο. Ο πρόεδρος Μάο μέσα από την εμπειρία της Ρωσικής και κινέζικης επανάστασης απόδειξε ότι μια σοσιαλιστική επα-

νάσταση μόνο στο οικονομικό επίπεδο δεν αρκεί και δεν μπορεί από μόνη της να νικήσει την αστική τάξη. Πρέπει παράλληλα να είναι μια σοσιαλιστική επανάσταση στο πολιτικό και ιδεολογικό πεδίο.

Ο Μαρξ, στο έργο του «οι ταξικοί αγώνες στη Γαλλία» έγραφε: «Ο σοσιαλισμός αυτός είναι η διαρκής κληρή της επανάστασης, η ταξική δικτατορία του προλεταριάτου, σαν αναγκαίο μεταβατικό σημείο για την κατάργηση των ταξικών διακρίσεων γενικά, για την κατάργηση όλων των σχέσεων παραγωγής που πάνω τους στηρίζονται οι ταξικές διακρίσεις, για την κατάργηση όλων των κοινωνικών σχέσεων που ανταποκρίνονται σ' αυτές τις σχέσεις παραγωγής, για την ανατροπή όλων των ιδιών που προκύπτουν απ' αυτές τις κοινωνικές σχέσεις».

Αυτό σημαίνει πως σ' ολόκληρη την ιστορική περίοδο του σοσιαλισμού πρέπει στον τομέα της οικονομικής βάσης όσο και του εκπολιτισμού να εφαρμοστεί με συνέπεια η εξάσκηση της δικτατορίας του προλεταριάτου πάνω στην αστική τάξη και η συνέχιση της επανάστασης κάτω από την δικτατορία του προλεταριάτου, μέχρις ότου εξαλειφθούν ολοκληρωτικά οι ταξικές διακρίσεις και το έδαφος που γεννιέται αυτές τις ταξικές διακρίσεις, μέχρις ότου η κομμουνιστική κοινωνία γίνει πραγματικότητα.

Μετά την νίκη του προλεταριάτου στον οικονομικό τομέα πάνω στην αστική τάξη, το κατά πόσο η όχι το προλεταριάτο θα ασκήσει την δικτατορία του στον τομέα του εκπολιτισμού και στους διάφορους τομείς της κουλτούρας το κατά πόσο η όχι θα νικήσει σ' αυτούς τους τομείς, θα παίζει καθοριστικό ρόλο για την ανάπτυξη ή όχι των «σοκολλητικών» μέσων στο κόμμα. Αυτό είναι ένα δεύτερο και καθοριστικό ζήτημα.

Στο επόμενο φύλλο θα δούμε πως ο Στάλιν αντιμετώπισε τα δύο αυτά βασικά ζητήματα στην οικοδόμηση του σοσιαλισμού στην ΕΣΣΔ.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

ΜΙΑ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΠΟΥ ΜΙΛΑΕΙ ΜΟΝΗ ΤΗΣ

Μια φωτογραφία ανάγλυφη της πολιτικής κατάστασης της χώρας. Γέλια, πολλά γέλια του Φλωράκη με τον Παπούλια κάτω από την χαμογελαστή επίβλεψη του πρεσβευτή της Βουλγαρίας Σλάβτσεφ.

Χαίρεται το ρωσόφιλο μπλόκ στην Ελλάδα, όμως λογαριάζει χωρίς τον ξενόδοχο: Τον εργαζόμενο λαό. Αν τον σκεφτόταν γι' λίγο θα σκουθρώπιαζε.

Θα γίνει όμως και αυτό!

ΧΙΛΗ

ΟΙ ΜΑΝΟΥΒΡΕΣ ΤΟΥ ΠΙΝΟΣΕΤ ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΥ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΥ ΣΥΝΑΝΤΟΥΝ ΤΗΝ ΠΑΛΛΑΪΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ

Η δικτατορία του Πινοσέτ βασανίζει το λαό της Χιλής εδώ και 15 χρόνια. Το πραξικόπημα που τον έφερε στη εξουσία, υποστηρίχθηκε από τον αμερικανικό ιμπεριαλισμό που έβλεπε σ' αυτόν ένα «πιστό φίλο» που μπορούσε να εξασφαλίσει τα συμφέροντά του στη χώρα αυτή. Στη διάρκεια των χρόνων αυτών παρά τους σκοτωμούς, τα βασανιστήρια, τους διωγμούς, την έλλειψη στοιχειωδών δημοκρατικών ελευθεριών, χωρίς να έχει διαμρφωθεί ακόμα μια πραγματικά μαρξιστική - λαϊκή οργάνωση, με μια ψευδοαριστερά ποτισμένη από το ρεφορμισμό και από τον ρωσόδουλο ρεβιζιονισμό, με από πίσω την πικρή εμπειρία των ταλαντεύσεων της κυβέρνησης Αλιέντε, ο λαός της Χιλής ούτε για μια στιγμή δεν σταμάτησε την πάλη του ενάντια στο φασιστικό καθεστώς Πινοσέτ, και τον «προστάτη» του τον αμερικανικό ιμπεριαλισμό που ακόμα και ο ίδιος θέλει να τον ξεφορτωθεί με μια δική του διάδοχη λύση.

Η πάλη αυτή ολόένα και δυσκολώνει τα σχέδια του δικτάτορα και της κλίμακας του, εντίνει τις αντιθέσεις στα πλαίσιά της, αλλά και αποτελεί και ένα «πονοκέφαλο» για τον ίδιο τον αμερικανικό ιμπεριαλισμό στο βαθμό που ο ριζοσπαστισμός του αντιχουντικού αγώνα θα συμπαρασύρει πιθανότατα στο δρόμο του και κάθε ψευδοδημοκρατική μεταβατική λύση.

Χρειάζεται για αιών λοιπόν μια αλλαγή στη τακτική του απέναντι σ' αυτό το δυνάτο και με συμπαιθίες και υποστήριξη στο διεθνή επίπεδο, αντιιμπεριαλιστικό κίνημα για να μπορέσει να διατηρήσει την επιρροή του πάνω στη χώρα, τη στιγμή μάλιστα που η Ρωσία διωλεί και εδώ και μέσα στο ίδιο το κίνημα αυτό με τις ρωσοφιλικές οργανώσεις προς όφελός της. Αυτή η αλλαγή τακτικής στην οποία όμως έχει συνηθίσει ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός και σε άλλες χώρες με παρόμοια «προβλήματα» εκφράζεται με τη τελευταία προσπάθεια «εκομμουνισμοί» τους καθεστώτος του Πινοσέτ.

Η «ανάγκη» αυτή φάνηκε ιδιαίτερα πριν από το δημοψήφισμα του Οκτωβρίου με το οποίο αυτός φιλοδοξεί να παραμείνει για άλλα οκτώ χρόνια στις πλάτες του χιλιανού λαού. Φυσικά στο δημοψήφισμα μοναδικός υποψήφιος είναι ο ίδιος ο Πινοσέτ που εξήγγειλε ότι αν ο λαός απαντήσει όχι θα κάνει ελεύθερος εκλογές σ' ένα χρόνο.

Στα πλαίσια αυτά η Οκταύγου

έσπεισε να χαρακτηρίσει θετικό βήμα την απόφαση του φασιστικού καθεστώτος να άρει το στρατιωτικό νόμο που ισχύει από το πραξικόπημα του 1973 ενώ το Στέιτ Ντιπάρτμεντ κάλεσε το στρατηγό να προχωρήσει προς «την πλήρη και ελεύθερη έκφραση της λαϊκής βούλησης».

Αρχισε έτσι η προσπάθεια του Πινοσέτ να πείσει, πολύ δύσκολο για αυτόν έργο βέβαια, τη διεθνή κοινή γνώμη ότι προχωρεί σε φιλελευθροποιήσεις ενώπιον του δημοψηφίσματος του ερχόμενου Οκτωβρίου.

Φυσικά ο Πινοσέτ προσπαθεί να παραμείνει ο ίδιος για άλλα 8 χρόνια στην εξουσία σε σχέση με άλλους πιθανούς υποψηφίους που θα μπορούσε να προτείνει η χούντα της Χιλής.

Εξάλλοι αρκετές φορές στο παρελθόν οι αρχηγοί των όπλων που αποτελούν τη χούντα της Χιλής είχαν εκφράσει την άποψη ότι ένα σχετικά νέος στην ηλικία και μη στρατιωτικός υποψήφιος πρόεδρος από το χώρο της δεξιάς, θα ήταν ι-

σως προτιμότερος από τον Πινοσέτ.

Υπερίσχυε η βούληση του ίδιου που είχε δηλώσει δημόσια ότι ήθελε να συνεχίσει τη θητεία του και προπαντός υπήρχε το «ειδικό βάρος» των αποφάσεων της ηγεσίας του στρατού ξηράς.

Ο στρατός ξηράς αποτέλεσε πάντα το κύριο υποστηρίχτη της δικτατορίας από το 1973 και δεν έπαυε να αυξάνει την επιρροή του και να είναι «αφοσιωμένος» στον αρχηγό του στρατηγό Πινοσέτ. Μια συμβιβαστική λύση για την αποδοχή της υποψηφιότητά του είχαν προτείνει οι αρχηγοί ναυτικού και αεροπορίας να παραιτηθεί ο Πινο-

σέτ του αξιώματος του αρχηγού του στρατού που κατέχει, όταν λήξει η θητεία του, τον Μάρτιο του 1989. Φυσικά αν θα το κάνει αυτό ο Πινοσέτ παραμένει ένα αναπάντητο ερωτήμα.

Εν τώ μεταξύ μόλις ανακοινώθηκε ότι ο φασίστας Πινοσέτ θα είναι ο μοναδικός υποψήφιος πρόεδρος στο δημοψήφισμα ο χιλιανός λαός έντεινε τις αντικυβερνητικές διαδηλώσεις στο Σαντιάγο και σε άλλες πόλεις της Χιλής. Πολλοί διαδηλωτές φώναζαν: «Δολοφόνε, Πινοσέτ» και έκαψαν ομοιώματα του φασίστα στρατηγού.

Άρση ήταν η επέμβαση της αστυνομίας, και στις συγκρούσεις

σκοτώθηκε ένας 15χρονος, ενώ τραυματίστηκαν 23 άτομα και συνελήφθησαν περίπου 700 διαδηλωτές.

Βλέποντας την κατάσταση αυτή ο Πινοσέτ ανακοίνωσε ότι όλοι οι Χιλιανοί εξόριστοι που βρίσκονται στο εξωτερικό, εκτός όμως από αυτούς που τα δικαστήρια της χούντας έχουν καταδικάσει για «πολιτικά εγκλήματα», ή εκκρεμούν σε βάρος τους καταγγελίες για πολιτική δράση μπορούν να επιστρέψουν «ελεύθερα» στη Χιλή, σε μια ακόμη προσπάθεια να πείσει για την φιλελευθροποίηση του καθεστώτος του. Σ' αυτή τη κατεύθυνση είναι και δηλώσεις του στις οποίες τάσσεται «πέρα του πολιτικού πλουταλισμού» και μιας «νέας δημοκρα-

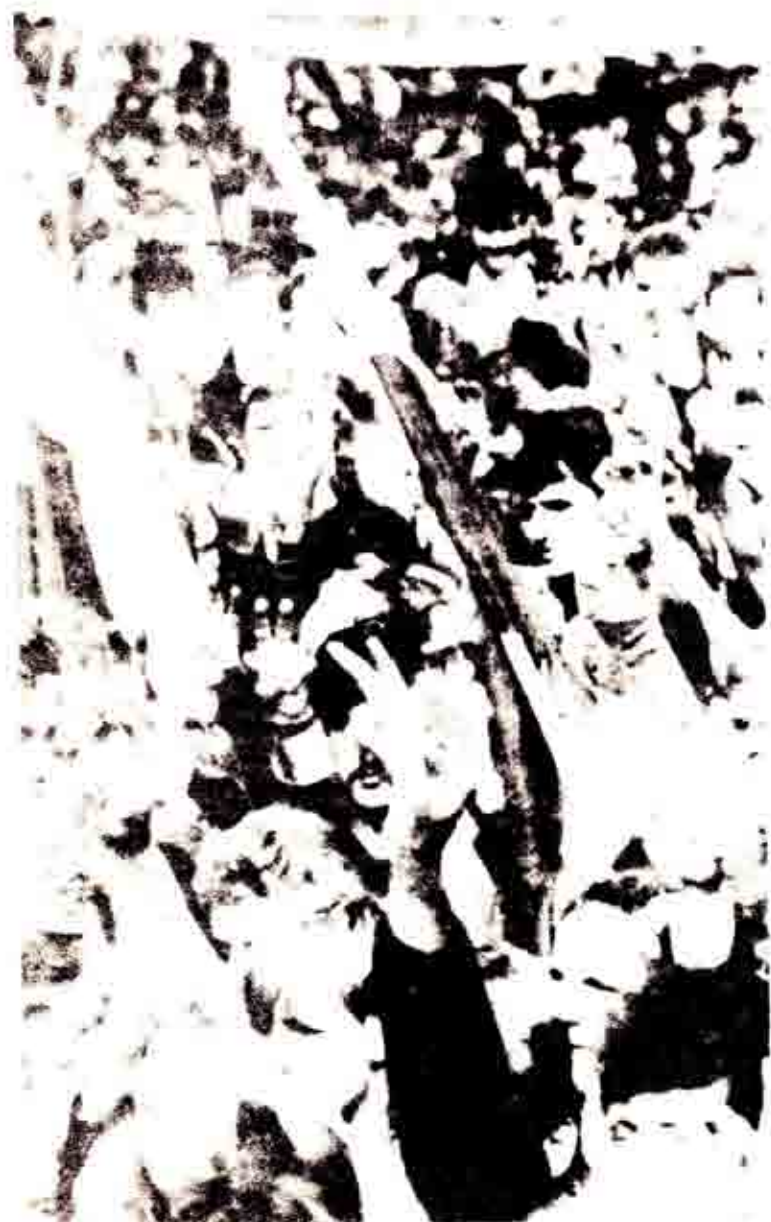
τίας». Για να δείξει όμως ακόμα περισσότερο τη «καλή του θέληση» ο Πινοσέτ δίνει μια δεκαπεντάλεπτη καθημερινή εκπομπή από την τηλεόραση στα κόμματα της αντιπολίτευσης που συσπειρώθηκαν κυρίως σ' ένα* συνασπισμό 16 κομμάτων, που συμπεριλαμβάνει την κεντροδεξιά πτέρυγα μέχρι τη λεγόμενη «σοσιαλιστική αριστερά» με σκοπό την ήττα του Πινοσέτ στο δημοψήφισμα της 5 Οκτωβρίου. Στην αντιπολίτευση συμπεριλαμβάνεται επίσης η λεγόμενη «Ενωμένη Αριστερά» έναν επτακομματικό συνασπισμό στον οποίο μετέχει το ψευδοΚΚΧιλής, που οργάνωσε και μια διαδήλωση με αφορμή την συμπλήρωση 15 χρόνων από το πραξικόπημα.

Είναι φανερό ότι για να μπορέσει η Χιλή να προχωρήσει στο δρόμο της ανεξαρτησίας, της δημοκρατίας, της προόδου και του πραγματικού σοσιαλισμού θα πρέπει να δυναμώσει το λαϊκό παράγοντα, να αποκτήσει η εργατική τάξη και ο λαός της χώρας την δική τους οργάνωση, ικανή να τον καθοδηγήσει στην δύσκολη πάλη ενάντια στο φασιστικό καθεστώς Πινοσέτ και ενάντια στον αμερικανικό ιμπεριαλισμό, αλλά και ταυτόχρονα στην εξίσου δύσκολη πάλη ενάντια στο ρωσόδουλο ρεβιζιονισμό και κάθε είδους ρεφορμισμό που προσπαθούν να διεισδύσουν μέσα στο λαϊκό κίνημα, καθώς και ενάντια στις γενικότερες προσπάθειες του ρώσικου σοσιαλϊμπεριαλισμού να αντικαταστήσει τον αμερικανικό ιμπεριαλισμό στις χώρες εκείνες όπου αυτός αρχίζει και χάνει το παιχνίδι του.

Τα τελευταία γεγονότα στη Χιλή επιβεβαιώνουν την πεποίθησή μας ότι οι προοπτικές για κάτι τέτοιο απλώνονται μέρα με τη μέρα.

Ο ΒΑΛΕΣΑ ΓΙΑ ΜΙΑ ΑΚΟΜΗ ΦΟΡΑ ΧΤΥΠΗΣΕ ΤΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

ΠΟΛΩΝΙΑ

Αυτά που δεν κατάφεραν οι αστυνομικές επιθέσεις και η τρομοκρατία του φασιστικού καθεστώτος του Γιαρουζέλσκι τα κατάφερε ο Βαλέσα. Η 19ήμερη απεργία των ανθρακωχών, των λιμενεργατών, των οδηγών λεωφορείων και μιας σειράς άλλων εργαζομένων σταμάτησαν μετά από έκκληση του ίδιου του Βαλέσα στην επομένη της συνάντησής του με αντιπροσώπους του φασιστικού καθεστώτος όπως τον στρατηγό Τσεσάρ Κίζακ και τον Σεανισλάβ Ζιάζεκ, μέλος του Πολιτικού Γραφείου.

Στο προηγούμενο φύλλο της Ν.Α. είχαμε επισημάνει ότι «... ο σοσιαλφασισμός ποντάρει επάνω στην συμβιβαστική από την αρχή στάση του Βαλέσα, ο οποίος σ' όλη την διάρκεια των απεργιών προσπάθησε να σύρει το κίνημα στο δρόμο των διαπραγματεύσεων χωρίς να δίνει τις κυρίως προσπάθειές του για την ανάπτυξη του ίδιου του απεργιακού αγώνα». Και επίσης: «Το σοσιαλφασιστικό καθεστώς του Γιαρουζέλσκι στηρίζεται σημαντικά στον Βαλέσα για το σπάσιμο του αγώνα και να σταματήσει το όλο κίνημα».

Πράγματι αυτό έγινε. Το ότι ο Βαλέσα με την άμεση υποστήριξη της Καθολικής Εκκλησίας δεν πήρε τίποτα για «αντάλλαγμα» είναι σαφές και από πρόσφατη δήλωση του κυβερνητικού εκπροσώπου Ουρμπάν που κατηγορήσε τον Βαλέσα ότι δεν τήρησε τους όρους της συμφωνίας με τον υπουργό Εσωτερικών Τζάσλαβ Κίτσιζακ, ότι οι μελλοντικές συνομιλίες θα διεξαχθούν χωρίς προκαταρκτικούς όρους και επίσης ότι θεωρεί παραβίαση της συμφωνίας την απόφαση συνδικαλιστικών στελεχών και διανομιστών να ζητήσουν, τη νομιμοποίηση της «Αλληλεγγύης». Όλα αυτά είναι αντίθετα σε οποιαδήποτε προσπάθεια του ίδιου του Βαλέσα να παρουσιάσει μια θετική εικόνα της κατάστασης.

Συγκεκριμένα περίπου 4.000 εργάτες σταμάτησαν την απεργία στα ναυπηγεία «Λένιν» στο Γεντάνσκ μετά από την ομιλία του Βαλέσα στην οποία ανέφερε ότι συμφώνησε

με τον υπουργό εσωτερικών να διεξαχθούν σύντομα συνομιλίες με θέμα τη νομιμοποίηση της «Αλληλεγγύης». Φυσικά οι εργάτες δέχτηκαν με απροθυμία την αναστολή της απεργίας ενώ κατά τη διάρκεια της ομιλίας του ακούστηκαν αρκετά γιουχαίσματα. Παράλληλα σε άλλες περιοχές της χώρας στις οποίες ο Βαλέσα έστειλε τρέλες σ' όλες τις επιχειρήσεις που απεργούσαν, ζητώντας το σταμάτημα της απεργίας, δεν υπήρχε άμεση ανταπόκριση. Μάλιστα στο ανθρακορυχείο Μανιφέστ Λιπόβσι, στη νοτιοδυτική περιοχή της χώρας, οι απεργιοί δήλωσαν ότι δεν πρόκειται να σταματήσουν την απεργία αν δεν τους επισκεφθεί ο Βαλέσα «να τους εξηγήσει κατά πρόσωπο» τι ακριβώς συμφώνησε με τη κυβέρνηση.

Αρκετοί εργάτες αυτού του ανθρακορυχείου θεωρήσαν «πολύ γενικό» αυτά που συμφωνήθηκαν στην συνάντησή κυβερνητικών αξιωματούχων με τον Βαλέσα. Οι εργάτες

ζητούσαν επίσης εγγύηση για την προσωπική τους ασφάλεια και ασφάλεια εργασίας, εγγύηση για την μονιμότητά τους, αύξηση αποδοχών βελτίωση συνθηκών εργασίας και επαναρρόληση των μελών της «Αλληλεγγύης» που είχαν απολυθεί.

Η αντίδραση των εργατών απέναντι στο ξεπούλημα του αγώνα τους από τη μεριά του Βαλέσα ήταν τόσο έντονη που ο ίδιος αναγκάστηκε να απαντήσει για να δικαιολογηθεί «Καλά όσους με επικρίνουν να σταματήσουν. Η απόφαση μου υπαγορεύθηκε από ανώτερη βία...» και επίσης: «Δεν υπάρχει άλλος τρόπος. Πρέπει να το διακινδυνεύσω και θα το κάνω. Δεν πρόδωσα όσους πι-

στεύουν στην Αλληλεγγύη». Φυσικά με τα λόγια αυτά δεν πρόκειται να πείσει τους εργάτες οι οποίοι για πρώτη φορά ίσως τόσο καθαρά βλέπουν που οδηγούν οι συμβιβαστικές στάσεις απέναντι στο σοσιαλφασιστικό καθεστώς Γιαρουζέλσκι

και οι οποίοι μέσα στην ίδια τη ταξική τους πείρα άρχισαν να διακρίνουν ποιοί είναι οι πραγματικοί τους φίλοι και οι αντικειμενοί εχθροί ακόμα και μέσα στο ίδιο το εργατικό κίνημα. Η συνειδητοποίηση όλων αυτών από τη μεριά τους αποτελεί ήδη μια εγγύηση ότι «την επόμενη φορά» τα πράγματα θα διεξαχθούν διαφορετικά.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

ΓΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ ΚΑΙ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΕΣ
ΕΝΙΣΧΥΣΕΙΣ ΣΤΕΛΝΕΤΑΙ ΣΤΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ:

Γιάννης Χοχλακάκης
Βερανζέρου 55
104 75 — ΑΘΗΝΑ

«ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ»
ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΤΗΣ Ο.Α.Κ.Κ.Ε.